

1

ปีศาจโพสท์แมน

เอี้ยต~ อ้าต~ เอี้ยต~ อ้าต~

เสียงเบรกล้อรถจักรยานดังขึ้น

“เฮ้อ เหนื่อยจัง” ตามติดด้วยเสียงถอนหายใจยาวที่ตั้งจากชายหนุ่มหน้าตาสดใสที่เพิ่งก้าวเท้าลงจากบันไดจักรยานคู่ใจที่เกาคร่ำคร่าแล้วยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่เยิ้มอยู่ทั่วใบหน้า

“เรามาได้ถึงนี่แล้วหรือเนี่ย นี่กว่าจะตายก่อนถึงเสียแล้ว” ชายหนุ่มพูดขณะหันหลังกลับไปมองเนินเขาที่เพิ่งปั่นจักรยานปีนป่ายผ่านมาได้

“สูงเป็นบ้า แล้วยังต้องไปต่ออีกตั้งไกลด้วย” ชายหนุ่มพึมพำขณะกลืนน้ำลายดังเอือกใหญ่อย่างยากเย็น เมื่อแหงนหน้ามองเส้นทางที่ต้องไปต่อข้างหน้าซึ่งลาดชันเอาเรื่องอยู่ พลังเอามือตบไปที่กระเป๋

หนังสือดำใบใหญ่ที่เต็มไปด้วยจดหมายและพัสดุที่เขาต้องบริการจัดส่งให้เสร็จภายในวันนี้

“เฮ้อ แต่ยังไม่ถึงก็ต้องไป ไม่ได้การละ ถ้าขึ้นมัวแต่หยุดพักอยู่อย่างนี้ ต้องส่งจดหมายพวกนี้ไม่ทันแน่ๆ ไปต่อดีกว่า”

พุดจบชายหนุ่มก็ก้าวเท้าขึ้นเหยียบบันไดจักรยานทันที ก่อนจะออกแรงปั่นอย่างที่ทำมาตลอดเช้านี้ และอีกนานต่อมา ในที่สุด บุรุษไปรษณีย์คนเก่งก็พาตัวเองมาถึงหน้าคฤหาสน์หลังโตที่เป็นเป้าหมายได้

“เฮลละ...ถึงเสียที”

กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง!

เสียงกริ่งหน้าประตูคฤหาสน์ดังก้องขึ้นได้ไม่นาน ก็มีเด็กสาววิ่งมาถึงหน้าประตู

“อ้าว! โฟสต์แมนเอง นึกว่าใคร ไหง่วันนี้ขึ้นมาเองเลยละ ทุกทีก็เห็นส่งไว้ที่ตู้รับจดหมายข้างล่างไม่ใช่หรอ” เด็กสาวคนรับใช้ประจำคฤหาสน์ถามขึ้นอย่างแปลกใจ

“โซลี แต่นี่เป็นจดหมายพิเศษที่เจ้าของจดหมายต้องลงลายมือชื่อรับเองนะ เจ้านายของเธออยู่ไหนล่ะ จินนี่”

“เจ้านาย? คนไหนล่ะ นายเองก็รู้ เจ้านายที่นี้ประหลาดทั้งคู่” จินนี่ถามขณะเปิดประตูรั้วให้

โฟสต์แมนจูงรถจักรยานเข้ามาในคฤหาสน์ ก่อนจะเหยียดขาหยั่งตั้งจักรยานคู่ใจจอดพักไว้ข้างรั้ว จากนั้นก็คว่ำกระเป๋าส่งจดหมายดำใบใหญ่ขึ้นสะพานใหญ่

“ก็ทั้งคู่นั้นแหละ วันนี้มีจดหมายด่วนถึงพวกเขาอะ” โฟสต์แมนแจกแจงให้ฟังขณะเดินตามจินนี่เข้าคฤหาสน์ไป

“งั้นนายก็มาผิวดันแล้วละ เพราะท่านวินเทอร์นี่ะ ชังตัวเองอยู่ในห้องคอมพิวเตอร์มาสามวันแล้ว ส่วนท่านซัมเมอร์มีถ่ายโฆษณาที่ห้อง

เสื้อเบลล์ คอลเลกชันใหม่จ๊ะ”

“แยจ้ง แต่ก็ยังดี อยู่ตั้งคนหนึ่งไม่ใช่หรอ ท่านวินเทอร์ผู้แสน
ชาญฉลาดคนนั้นนะ”

“แต่ท่านไม่ได้ออกจากห้องมาสามวันแล้วนะ นายจะให้ฉันโดน
เชือดเพราะไปเคาะประตูเรียกท่านหรือไง ตอนที่ท่านวินเทอร์โมโหมนะ
น่ากลัวกว่าท่านซัมเมอร์อีกนะ” จินนี่พูดพลางทำท่าสยของขวัญประกอบ
ก่อนจะพูดต่อว่า

“ให้คุณพ่อบ้านลงชื่อรับจดหมายแทนไม่ได้หรือไง”

“ได้นะมันก็ได้อยู่หรอก แต่ไม่ควรทำ เพราะฉันต้องกลับไปเขียน
รายงานอีกยาวเหยียดเลยนะสิ เถอะนะ จินนี่ หาทางช่วยหน่อยไม่ได้
หรอ” โฟสต์แมนขอร้องอย่างน่าเห็นใจ

“จะลองดูแล้วกัน นั่งรอตรงนี้แหละ เดี่ยวไปปรึกษาคุณพ่อบ้าน
ก่อน”

โฟสต์แมนก้าวผ่านประตูใหญ่เข้ามาในตัวคฤหาสน์ แล้วทรุดตัว
ลงนั่งที่โซฟายาวซึ่งจัดไว้สำหรับผู้มาคอยพบนั่งรอ ด้านหน้าของเขาคือ
นาฬิกาเรือนยักษ์แบบลูกตุ้มที่แกว่งไกวอยู่อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

“นาฬิกาเริ่มเดินแล้ว...” โฟสต์แมนรำพึงกับตัวเองเบาๆ

“มันเดินมานานแล้ว นายเป็นใคร” เสียงที่อยู่ๆ ก็ดังขึ้นอย่าง
ไม่ทันรู้ตัวทำให้โฟสต์แมนสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันไปมองต้นเสียง แล้ว
รีบลุกขึ้นโค้งตัวทำความเคารพ

“อรุณสวัสดิ์ครับ ท่านวินเทอร์”

“ต้องเป็นสายณห์สวัสดิ์หรือเปล่า” วินเทอร์หัวงด้วยใบหน้ายุ่งๆ
ขณะที่มือยกขึ้นสางผมสีน้ำตาลแดงที่มีสภาพเหมือนคนที่ไม่ได้อาบน้ำ
มาหลายวัน

“เอ่อ...ครับ คิดว่าอย่างนั้น” โฟสต์แมนตอบรับแบบงงๆ เพราะ

ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่

วินเทอร์ คาเลนดาร์ เป็นเด็กหนุ่มอัจฉริยะเจ้าของสิทธิบัตรมากมาย ด้วยอายุเพียงแค่ 15 ปีกลับสามารถบริหารกิจการของบริษัทในเครือคาเลนดาร์จนประสบความสำเร็จกลายเป็นบริษัทชั้นนำระดับโลกได้ ปริญญาตรีด้านคอมพิวเตอร์ ปริญญาโทและเอกด้านบริหารธุรกิจทั้งหลาย เหมือนเป็นแค่เศษกระดาษไปเลย เมื่อนำมาวัดความสามารถที่มากจนล้นของเด็กอัจฉริยะไอคิว 250 คนนี้

“แล้วนาย...มาทำอะไรที่นี้ล่ะ” วินเทอร์ถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเล็กน้อย

หลายวันก่อนเขาตรวจพบการทุจริตในบริษัทลูกของคาเลนดาร์กรุ๊ป จึงต้องใช้เวลาไปตั้งสามวันเต็มๆ กว่าจะแก้ปัญหาและจับตัวคนทุจริตได้ แต่ก็ยังไม่เป็นที่พอใจเขานัก

‘ปัญหาก็คือ มันควรมีมาตรการป้องกันการทุจริตให้ดีกว่านี้ ไม่ใช่มาเสียเวลาทั้งหมดไปกับการค้นหาคนทุจริตอย่างนี้’ วินเทอร์คิด

“มีจดหมายถึงท่านครับ นี่ครับ ช่วยเซ็นรับด้วย” โฟสต์แมนเอ่ยขณะยื่นซองจดหมายสี่ขาวมุกให้พร้อมทั้งเอกสารสำหรับเซ็นชื่อรับจดหมาย

วินเทอร์รับจดหมายซึ่งประทับตราสัญลักษณ์ว่าเป็นจดหมายพิเศษขึ้นมาดูพลางเหลือบไปมองซองจดหมายอีกสามซองที่อยู่ในมือของโฟสต์แมน ก่อนจะถามว่า

“ซองสีแดงนั้น ของพี่สาวฉันใช่ไหม”

โฟสต์แมนก้มลงมองซองจดหมายสีแดงเพลิงอย่างงงๆ ตอนแรกก็สงสัยว่าอีกฝ่ายรู้ได้อย่างไร แต่พอมองเห็นชื่อ ‘ซัมเมอร์ คาเลนดาร์’ เด่นหราอยู่ที่หน้าซอง เขาก็เข้าใจ

‘ตาไวชะมัด’ โฟสต์แมนคิด

“ครับ แต่ต้องให้ท่านซัมเมอร์เซ็นรับเองนะครับ”

“หึ คงได้หรอก มา ฉันเซ็นให้เอง” วินเทอร์เอ่ยขณะก้มลงเซ็นชื่อตัวเอง รอยยิ้มที่มุมปากที่ดูคล้ายยิ้มเยาะนั้น ทำให้โพสท์แมนรู้สึกกว่าอีกฝ่ายช่างไม่น่าคบหาเอาเสียเลย

‘เด็กหนุ่มที่มีรอยยิ้มอันหล่อเหลา แต่กลับใช้เพื่อยิ้มเยาะคนอื่น น่าเสียตาย น่าเสียตาย’ โพสท์แมนคิดอย่างเสียตายแทน

“โพสท์แมน ท่านวินเทอร์ไม่...เอ่อ ขอประทานโทษคะ ท่านวินเทอร์ออกมาจากห้องตั้งแต่เมื่อไรคะ” จินนี่รีบขอโทษขอโพยพร้อมกับก้มหน้าลงอย่างกลัวเกรง

“ไม่เป็นไร เอ้า! เอาจมาสิ จดหมายของพี่สาวฉันนะ” วินเทอร์ทวงพร้อมกับส่งเอกสารที่เซ็นชื่อรับจดหมายคืนให้โพสท์แมน แล้วแบมือรอรับจดหมายของสีแดงของพี่สาวซึ่งเขาได้เซ็นชื่อรับแทนไปพร้อมกับของเขารีบร้อยแล้ว

โพสท์แมนมองลายเซ็นนั้นอย่างลำบากใจ ‘เฮ้อ ในที่สุดก็ต้องเขียนรายงานยาวเหยียดอีกแล้วเรา แต่ช่างเถอะ วันนี้ต้องไปอีกหลายที่ยังไงก็อยู่รอไม่ได้อยู่แล้ว’

“นี่ครับ” โพสท์แมนยื่นซองจดหมายสีแดงให้ ก่อนจะทำความเคารพเป็นเชิงลา แล้วหันไปส่งยิ้มพร้อมกับพูดกับจินนี่ที่ตอนนั้นยืนตัวสั่นไปแล้วว่า

“ไปก่อนนะ จินนี่”

“อ้อ เดียวไปส่ง ขออนุญาตนะคะ ท่านวินเทอร์”

“อ้อ เรียกเซบาสเตียนมาให้ด้วย” วินเทอร์ตอบรับอย่างไม่ใส่ใจ แล้วหันหลังเดินเข้าห้องอาหาร

“คะ ท่านวินเทอร์” จินนี่รับคำ แล้วพาโพสท์แมนเดินออกจากคฤหาสน์ไป

“เจ้านายเธอ ไม่น่าจะมีอายุแค่ 15 ปีเลยนะ ทำทางดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าอายุเสียอีก” โฟสต์แมนเอ่ย

“ใช่ แต่ท่านวินเทอร์ก็ยังมีทำทางสบายๆ กว่าท่านซั่มเมอร์นะ รายนั้นนะ ร้อนอย่างกับไฟ ชีวี่นสุดๆ คงมีแต่ท่านวินเทอร์เท่านั้นแหละ ที่อยู่กับพี่สาวตัวเองได้ สองคนนี้ก็แปลก คนหนึ่งร้อนอย่างกับไฟ อีกคนก็เย็นอย่างกับน้ำแข็ง แต่ทั้งคู่น่ารักลั้วพอๆ กัน เวลาโกรธนะ”

“ฮะ ฮะ ฮะ นั่นสิ ชาวลือเขาก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน ขอบใจนะที่เดินมาส่ง ไปละ”

“จ๊ะ ไปดีมาดีนะ แล้วนี่จะไปไหนต่อละ” จินนี่ถามไถ่เมื่อโฟสต์แมนขึ้นนั่งคร่อมอยู่บนอาคารจักรยาน

“ไปอีกหลายที่ ที่สำคัญยังมีอีกสองที่ที่ต้องไปให้ได้นะ”

“ที่ไหนล่ะ”

โฟสต์แมนหันมาส่งยิ้ม แล้วยกมือหนาขึ้นแตะหมวกใบเก่งก่อนจะพูดว่า “ความลับทางการค้าครับผม”

“จ้า...มิสเตอร์โฟสต์แมน แล้วเจอกัน”

“แล้วเจอกันครับ” พุดจบ โฟสต์แมนก็ปั่นรถจักรยานพุ่งตัวออกไป

“วินเทอร์ ซั่มเมอร์ คาเลนดาร์ เรียบร้อยไปสองแล้ว ต่อไปอีกสองฉบับสิ้น” โฟสต์แมนคิดขณะที่รถจักรยานคันเก่งของเขาวิ่งมาถึงตำแหน่งที่มองเห็นคฤหาสน์ที่เขาเพิ่งไปเยือนมาได้อย่างชัดเจน

เอี้ยด~ ฮ้ำด~ เอี้ยด~ ฮ้ำด~

เสียงเบรกล้อรถจักรยานดังขึ้นอีกครั้งในที่ที่ห่างออกไป ซึ่งเสียงเบรคครั้งนี้กำลังจะนำมิสเตอร์โฟสต์แมนไปพบกับสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่แตกต่างจากที่ที่เพิ่งผ่านมาราวฟ้ากับดิน

เสียงโครมครามจากการขว้างปาข้าวของที่ตั้งมาจากบ้าน

หลังน็อกกลางตลาดสดประจำเมือง ถือเป็นเรื่องปกติที่ผู้คนแถวนี้ได้ยื่นจนชินชาไปแล้ว แต่สิ่งที่ไม่ปกติก็คือผู้คนแถวนี้พยายามที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัวนี้ทุกครั้งไป นั่นก็เพราะเด็กสาวที่ตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายคนนั้นต่างหาก

“ออกไปนะ ออกไปเลย ออกไปจากบ้านฉัน เธอมันเลี้ยงเสียข้าวสุก!” เสียงตวาดดังลั่นมาจากร้านขนมปัง ทำเอาเด็กสาวเจ้าของดวงตาสีเขียวสดสะดุ้งสุดตัว ร่างเล็กของเด็กสาวสั่นงันงกเพราะตกใจกลัว อารมณ์โกรธเกรี้ยวของแม่เลี้ยงของเธอ

“คุณแม่คะ หนูขอโทษ หนูขอโทษ!” เด็กสาวพร่ำเอ่ยคำขอโทษด้วยเสียงสั่นเครือ นั่นยิ่งทำให้คนที่เพิ่งจอดรถจักรยานที่หน้าร้านต้องรีบก้าวเข้าไปในร้านเพื่อดูใกล้ๆ แล้วก็พบว่าภายในร้านมีสภาพคล้ายกับผ่านสมรภูมิรบมาสักสองสามรอบได้มั้ง

“ไม่ต้องมาขอโทษ เพราะนี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะฟังคำคำนั้น เ้านี้ ของของเธอเอาออกไป พ่อเธอก็ตายไปแล้ว ที่นี้ไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้องกับเธออีก จำเอาไว้!” เสียงตวาดล่ำทับพร้อมกับโยนข้าวของของเด็กสาวผ่านหน้าโพสท์แมนไปยังพื้นถนนหน้าร้าน

“คุณแม่ ทำไมพูดอย่างนี้ล่ะคะ” เด็กสาวถามเสียงละห้อยขณะมองหน้าแม่เลี้ยงอย่างตกตะลึง ใบหน้าที่งงดงามกว่าเด็กสาวในวัยเดียวกันถึงกับซีดเผือด

สปริงรู้मतตลอดว่า แม่เลี้ยงไม่ชอบเธอ แต่นึกไม่ถึงว่าจะถูกไล่ออกจากบ้านที่เธอเคยอยู่มาตั้งแต่เกิด การขับไล่เด็กผู้หญิงที่อยู่เป็นครอบครัวมาด้วยกันเกือบสิบปีนะ มันใจร้ายเกินไปหน่อยไหม

“ออกไปจากบ้านฉันได้แล้ว ที่นี้ไม่ต้องการเธออีก ถ้าอยากจะทำอะไรต่อเธอก็เป็นได้แค่ลูกจ้าง แต่ฉันไม่มีเงินค่าจ้างให้เธอหรอกนะ เธอต้อง

ทำงานแลกกับค่าอาหารพร้อมกับต้องจ่ายเงินค่าเช่าบ้านให้ฉันอีกเดือนละ 150 เอยี¹”

สปริงมองหน้าแม่เลี้ยงอย่างตะลึงพรึงเพริด “ว่าอะไรนะคะ จ่ายค่าเช่าเหร้อ แต่บ้านหลังนี้มัน...”

“เป็นบ้านของฉันกับลูก ถ้าเธอจะอยู่ เธอก็ต้องจ่าย”

สปริงมองใบหน้าแม่เลี้ยงที่แต่งแต้มสีสันไ่ว้อย่างซูดซาด มันทั้งบิดเบี้ยวและถมึงทิ้งจนดูราวกับนางปีศาจร้ายไปแล้ว เด็กสาวจึงได้แต่ร้องให้ออกมาเบาๆ

แต่คนที่ทนพฤติกรรมความใจร้ายของอีกฝ่ายไม่ได้อีกต่อไป กลับเป็นหญิงชราคนหนึ่งซึ่งรู้จักและคุ้นเคยกับครอบครัวนี้มานาน

“ไม่ต้องไปง้อมัน หนูสปริง มาอยู่กับยายเถอะ อย่างหนูหางานทำในเมืองนี้ได้ไม่ยากหรอก ขนมปังร้านนี้มันใกล้จะขายไม่ได้แล้ว”

หญิงชราเดินเข้ามาพุงร่างเล็กของเด็กสาวตัวน้อยให้ลุกขึ้นแล้วเดินออกมา ในขณะที่เพื่อนบ้านคนอื่นๆ ที่มามุงดูอยู่ก็ช่วยกันเก็บข้าวของที่ถูกลโยนมากองอยู่บนพื้นถนนให้ แล้วพากันหอบข้าวของพะรุงพะรังตามไปส่งที่บ้านของหญิงชรา โดยไม่สนใจเสียงตวาดของยายแม่เลี้ยงใจร้ายที่ตั้งไล่หลังมา

“ยาย ยายแก่เบ็ดตีปากมาก ใครว่าขนมปังฉันจะขายไม่ได้ ขนมปังร้านนี้ไม่ได้ร่อยเพราะยายเด็กนั่นเสียหน่อย อย่างมาปากเสียนะไป! ไปเลย! แล้วอย่าซมซานกลับมาละ”

“ขอ...ขอบคุณค่ะ คุณยาย ขอบคุณมาก” สปริงพูดพลางเช็ดน้ำตาไปพลางขณะที่ก้าวเดินตามคุณยายห่างออกไป แต่ก็ยังไม่วายจะหันไปมองบ้านของเธออย่างอาลัยอาวรณ์

‘บ้าน...บ้านของพ่อกับแม่แท้ๆ พวกเขาแย่งเอาไปแล้ว พ่อคะ

¹ สกุลเงินของประเทศนี้

แม่คะ หนูจะทำยังไงดี?

“อย่าหันกลับไปมองลูก ไม่ต้องไปมองคนใจร้ายแบบนั้น หนูเป็นคนดี ต้องได้รับแต่สิ่งดีๆ แน่” เสียงแหบพร่าของหญิงชราดังขึ้น ปลอบใจเด็กสาว แต่ขณะเดียวกันก็คล้ายกับแฝงความมั่นใจของอะไรบางอย่างไว้

“คุณยาย...” สปริงพูดได้เพียงเท่านั้น น้ำตาก็เอ่อขึ้นจนปริมขอบตา เธอตื่นตันใจกับความเมตตาของคุณยายที่ดูแลเธอมาตั้งแต่เด็กจนพูดไม่ออก

สปริงขาดแม่ตั้งแต่เด็ก มีแต่คุณยายเพื่อนบ้านที่อยู่ไม่ไกลนักที่คอยดูแลเธอแทนคุณพ่อซึ่งต้องทำงานหนักเสมอ สามปีที่แล้วคุณพ่อก็มาเสียไปอีกคน เธอจึงเหลือแต่คุณยายเท่านั้น ที่รักและห่วงเธอ

“เอาละ ถึงบ้านแล้ว ขนของเข้าบ้านเราก่อน” หญิงชราเอ่ยก่อนจะหันไปขอบคุณเพื่อนบ้านที่ช่วยหอบข้าวของเดินตามมาส่งพร้อมกับชี้ไปทางห้องว่างเพื่อให้นำของเข้าไปวาง

“วางไว้ตรงนี้ก็ได้อะ เดี่ยวฉันขนต่อเข้าไปเอง ไม่ต้อง...” สปริงเอ่ยอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไร หนูสปริง วันนี้กินนอนหลับให้สบายๆ ตัวก่อนนะ พรุ่งนี้ค่อยไปช่วยลุง” ชายวัยกลางคนที่แบกกระเป๋าใบใหญ่สุดพูดพร้อมกับยิ้มกว้าง

“คุณลุง...” สปริงมองคุณลุงร้านขายผักอย่างซาบซึ้ง

“แกอย่ามาแย่งผู้ช่วยฉันนะ หนูสปริง ร้านขายดอกไม้ของป้ายังต้องการคนเพิ่ม อย่าลืมนะวะไปนะจ๊ะ”

“คุณป้า...ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไร ไปละนะ แล้วเจอกัน พักผ่อนมากๆ ละ พรุ่งนี้ก็จะสดใสเอง” สองลุงป้าผู้ใจดีเอ่ยหลังจากเอาของไปเก็บในห้องพัก แล้ว

เดินมาตบไหล่เด็กสาวเบาๆ ก่อนลาคุณยายเจ้าของบ้านกลับไป

“เห็นไหม มีแต่คนรักหนูทั้งนั้น ไป เข้าบ้านกันเถอะ” คุณยาย
พูดพลางลูบหัวสปริงอย่างเอ็นดู

“คะ พ่อบอกเสมอว่า ถ้าเรายิ้ม...พรุ่งนี้ต้องดีกว่าวันนี้”

สปริงตอบอย่างมีความหวังอยู่ลึกๆ ทั้งที่ดวงตายังคงเต็มไปด้วย
ความเศร้าสร้อยที่สะสมมานานหลายปีแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นริมฝีปากก็
ยังคงยิ้มยิ้มออกมาแม้จะสั้นๆ ก็ตาม รวากับเธอกำลังฝืนยิ้มอย่างสุด
ความสามารถ

“ไม่ต้องรอถึงพรุ่งนี้หรอก...บางทีวันนี้อาจจะมีสิ่งดีๆ มาให้หนู
ก็ได้ ไปพักผ่อนเถอะ” คุณยายปลอบ แต่ขณะที่สปริงกำลังจะเดินเข้า
ห้อง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

“ใครมากันนะ อ้าว พ่อหนุ่ม มาส่งจดหมายเหรอจ๊ะ” หญิงชรา
ทักทาย

สปริงหันกลับมามองคนเคาะประตู เขาเป็นคนที่คนทั้งเมืองรู้จัก
ดี...มิสเตอร์โพสท์แมน

“ครับ ไม่ใช่ของคุณยาย แต่เป็นของเด็กคนนั้นครับ” โพสท์แมน
ชี้ไปยังเด็กสาวที่ตอนนี้ดวงตายังคงแดงก่ำ

“ฉั้น...ฉั้นเหรอ!”

“ครับ นี่จดหมายของคุณ” โพสท์แมนยิ้มพร้อมยกซอง
จดหมายสีเขียวมุกให้เด็กสาว

“สปริง คาเลเนดาร์...นี่ไม่ใช่ชื่อฉั้นนี่คะ ฉั้นไม่ได้ใช้นามสกุลนี้”
สปริงแย้ง เมื่ออ่านชื่อที่จำไว้ที่หน้าซอง

“คือคุณ เพราะนี่คือนามสกุลเก่าของแม่คุณครับ” โพสท์แมน
ยืนยัน

สปริงเตียงหน้าอย่างพยายามนึก แม่เคยมีนามสกุลนี้หรือเปล่า
นะ แต่คิดอย่างไร เธอก็นึกไม่ออกและไม่เคยได้ยินนามสกุลนี้มาก่อน
นอกเสียจากว่า มันเป็นนามสกุลของนางแบบชื่อดังคนหนึ่ง...

‘รู้สึกว่าจะชื่อ ซัมเมอร์ หรือเปล่านะ’

‘ฉันว่าฉันไม่เคยได้ยินพอพูดถึงเรื่องนี้ละคะ’

โพสท์แมนยกไหล่อย่างไม่สนใจแล้วพูดว่า “ไม่ว่าอย่างไร
จดหมายฉบับนี้ก็เป็นอย่างที่คุณครับ ช่วยเซ็นชื่อรับตรงนี้ให้ด้วยครับ”

สปริงลังเลที่จะเซ็นชื่อ แต่พอคิดได้ว่า ถึงจะซุกใช้มิสเตอร์โพสท์-
แมนต่อไปก็คงไม่ได้อะไรขึ้นมา เธอจึงรับจดหมายมาพร้อมกับเซ็นชื่อ
รับให้เรียบร้อย

โพสท์แมนโค้งตัวเล็กน้อยก่อนจะเอยเวลาเจ้าของบ้าน เขาเดินไป
ขึ้นรถจักรยานคันเก่งของเขาแล้วปั่นออกไป ทิ้งให้สปริงมองจดหมายใน
มืออย่างงงๆ

“หนูควรเปิดออกอ่านนะ”

“แต่คุณยายเบ็ตตี้คะ นี่ไม่ใช่จดหมายของหนูนะคะ”

“มันอาจจะซุกก็ได้ ยายเคยได้ยินคนเขาเล่าลือกันว่า แม่ของหนู
เคยเป็นคุณหนูจากตระกูลดังมาก่อนนะ เออ...หิวไหมลูก ยายต้มซุปร
เมื่อเช้า กำลังเดินไปชวนหนูมากินด้วยกัน กลับไปเจอแจ็กพอตเสียได้
ยายบ้านั้นใจร้ายใจดำจริงๆ ไม่คิดว่ายายหน้าสี่สदनนั้น จะทำตัวได้เลว
ขนาดนี้” เบ็ตตี้เอยขณะเดินหายเข้าไปในครัว

“จริงหรือคะ แม่เคยใช้นามสกุลนี้หรือคะ”

“ไม่รู้สิจ๊ะ ไม่แน่ใจนัก แต่เคยได้ยินมาว่า จดหมายพิเศษที่ต้อง
เซ็นชื่อรับด้วยนะ เป็นจดหมายที่มีความปลอดภัยสูงนะ เขาต้องแน่ใจ
ว่าเขาส่งจดหมายให้ใครและส่งถูกคนแล้ว” เบ็ตตี้หาเหตุผลมาเสริม
พร้อมยกชามซุปรมาวางบนโต๊ะแล้วกวักมือเรียก

“มากินเถอะ นี่นะสายมากแล้ว กินเสร็จจะได้ล้างหน้าล้างตา แล้วพักผ่อนให้สบายใจ เลิกคิดเรื่องไม่เป็นเรื่องได้แล้วนะ”

สปริงแย้มยิ้มออกมาเล็กน้อย แล้วเดินไปทอดตัวลงนั่งตามคำเชิญชวน มือน้อยวางจดหมายไว้ข้างซามซูป แล้วหยิบช้อนตักขึ้นมาชิม

“อร่อยจังคะ”

“งั้นก็กินเยอะๆ นะจ๊ะ หนูผอมไปเยอะเลย รู้ตัวไหม” เบ็ตตีบอก

สปริงแย้มยิ้มกว้างพลางคิดว่า ‘แม้ในวันที่มีแต่เรื่องเลวร้าย เราก็ยังได้กินอาหารอร่อยๆ เพราะอย่างนั้น เราต้องลุกขึ้นสู้ต่อไป ถ้าเรา ยิ้ม...พรุ่งนี้ต้องดีกว่าวันนี้ ใช่ไหมคะ คุณพ่อ’

“เฮ้ โฟสต์แมน วันนี้เหมือนนายจะไปจนทั่วเมืองเลยนะ”

เสียงทักดังมาจากอีกฟากหนึ่งของร้านขายเนื้อขณะที่โฟสต์แมน เพิ่งเอาพัสดุมาส่งให้

“ใช่ นายก็เหมือนกันนี่” โฟสต์แมนตะโกนตอบบอดเพื่อนร่วมงาน ซึ่งรับผิดชอบส่งพัสดุที่มีกล่องขนาดใหญ่ จึงต้องใช้พาหนะเป็น รถบรรทุกคันใหญ่

“เชื้อเถอะ ของฉันสบายกว่านาย ฉันจะไม่เข้าใจจริงๆ ทำไม นายถึงได้ย่ำต๊อกอยู่แค่ตำแหน่งคนส่งจดหมาย ทั้งๆ ที่นายควรจะได้ เลื่อนขั้นตั้งนานแล้ว”

โฟสต์แมนยิ้มรับแบบนิ่งๆ พลางโบกมือลาเพื่อนที่กำลังออกรถ ไปทำหน้าที่ต่อ ส่วนเขาก็ก้มลงมองจดหมายฉบับสุดท้ายในมือที่ต้องส่ง ให้เสร็จในวันนี้

“สำนักงานกฎหมายศาลัน ัจฉะหะอ ต้องรีบหน่อยแล้วเรา ไม่งั้น จะไปไม่ทันเวลางานนะเนี่ย”

พุดจบโฟสต์แมนก็รีบปั่นรถจักรยานคู่ใจอย่างรวดเร็วไปยังสถานที่

สุดท้ายที่ต้องไปเยือนในวันนี้

ผู้รับจดหมายคนสุดท้ายของโพสต์แมน เป็นบุคคลที่ทุกคนในเมืองนี้รู้จักกันดี เขาเป็นนายความชื่อดังที่ว่าความแก้ต่างคดีให้แก่คนชั้นล่างที่ถูกใส่ร้าย และชนะมาแล้วหลายคดี ในขณะที่เดียวกันความสามารถด้านบริหารการเงินและสินทรัพย์อื่นๆ ของเขาก็เป็นที่เลื่องลือไม่แพ้ทางด้านกฎหมาย เขาจึงเป็นนักบริหารจัดการด้านสินทรัพย์ที่พวกเขาเศรษฐกิจต่างต้องการตัว จนทำให้สำนักงานกฎหมายและดูแลทรัพย์สินของเขาสร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำ ออทม์น คาลัน จึงเป็นมหาเศรษฐีคนหนึ่งของประเทศนี้เลยทีเดียว

“เอละ ในที่สุดก็ถึงที่สุดท้ายเสียที”

“อ้าว โพสต์แมน มาเสียเย็นเลยนะ” เสียงทักดังขึ้นจากฝ่ายรักษาความปลอดภัย

“ครับ ชาร์ล นี่เป็นที่สุดท้ายแล้ว คุณออทม์นอยู่ไหม”

“อยู่ ท่านกำลังประชุม นายคงต้องรอน้อยแล้วละ ทำไม่ไม่ฝากไว้กับเลขาฯ ของท่านเหมือนเดิมล่ะ”

“จดหมายพิเศษนะ ชาร์ล เอะ รอก็รอ ชั้นสองไซ้ใหม่” โพสต์แมนพูดกลางคาดคะเนว่าระหว่างที่รอเขาก็คงเขียนรายงานเรื่องที่ไม่ได้ลายเซ็นของคุณซัมเมอร์ คาเลนดาร์ เสร็จพอดีละมัง

“ไซ้ เดินขึ้นบันได แล้วเลี้ยวขวา แจ้งเลขาฯ ท่านก่อนนะ ไม้จั้นอาจโดนหัวออกมาได้” เสียงแซวดังตามหลังบุรุษไปรษณีย์คนเก่งมา

โพสต์แมนยังไม่ทันได้ทำตามคำแนะนำของชาร์ลเพื่อนที่รู้จักกันมาหลายปี เขาก็บังเอิญเดินสวนกับชายหนุ่มที่เขาต้องการพบพอดี

“สวัสดีครับ คุณออทม์น ไม่ได้พบกันนานนะครับ” โพสต์แมนทักพร้อมส่งยิ้มไปให้

“อ้าว โพสต์แมน วันนี้มาส่งจดหมายให้ใครละ” ออท์มน์ คาลัน

ถามก่อนจะยิ้มน้อยๆ ตอบรับ เขารู้จักโพสต์แมนมาหลายปี และการที่อีกฝ่ายจัดส่งเอกสารได้อย่างตรงเวลา เขาจึงทำสัญญากับบริษัทไปรษณีย์ที่นี้มายาวนานหลายปี

“ขอบคุณครับ เป็นจดหมายพิเศษเสียด้วย”

“เหวอ เข้ามาในห้องก่อนสิ ผมต้องเซ็นรับเอกสารด้วยใช่ไหม”
 ออทัมน์เอ่ยขณะเปิดประตูออก พลังผายมือเชิญให้เข้าไปในห้อง

โพสต์แมนยิ้มรับขณะเดินเข้าไปในห้องตามคำเชิญพลาถคิดว่าออทัมน์ คาลัน เป็นคนอย่างนี้นะสิ เขาถึงเป็นคนรวยที่คนทั้งเมืองรักใคร่ เพราะเขาให้เกียรติและมองทุกคนอย่างเสมอภาค เสียอย่างเดียวก็คือ ดวงตาของเขาทรงอำนาจเกินไป จนบางครั้งคนที่อยู่ใกล้ก็อดนึกกลัวไม่ได้ และเมื่อประกบกับความเป็นคนเรียบร้อยของเขาด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้ไม่มีใครกล้าพูดโกหกต่อหน้าเขาไปโดยปริยาย

“นี่ครับจดหมาย” โพสต์แมนยื่นจดหมายของสี่สี่ม่ออันให้ชายหนุ่มที่นั่งตรงข้ามเขา

ออทัมน์ก่อกอดดวงตาสีดำสนิทอ่านชื่อที่อยู่ตามที่เจ้าหน้าที่ของไว้ใจอย่างแปลกใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เขาเลื่อนซองจดหมายไปไว้ในส่วนของเอกสารที่ยังไม่ได้เปิดอ่าน แล้วเซ็นชื่อรับจดหมายให้แก่โพสต์แมน

“เรียบร้อยแล้วนะ ขอขอบคุณที่ทำงานหนัก โพสต์แมน” ออทัมน์เอ่ย

“มันเป็นหน้าที่ของผมครับ ลานะครับ”

“เช่นกัน ขอให้พรุ่งนี้เป็นวันหยุดที่ดีสำหรับคุณ” ออทัมน์เอ่ยลา
 โพสต์แมนทำหน้างออยู่ชั่วครู่ แต่พอนึกได้ว่าพรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ เขาก็เข้าใจที่อีกฝ่ายพูดทันที

“คุณก็เช่นกันครับ”

ออทัมน์ยิ้มรับ ก่อนจะมองส่งบุรุษไปรษณีย์คนเก่งเดินออกจาก

ห้องไป เมื่อบานประตูปิดลง ออทัมน์จึงเอื้อมมือไปหยิบกรรไกรมาตัดของจดหมายพิเศษของเขาเปิดออก แล้วหยิบกระดาษแข็งขนาดเท่าบัตรเชิญออกมาอ่าน

เรียน ทายาทคาเลินดาร์ทุกท่าน

สำนักงานรักษาทฤษฎีสันตระกูลคาเลินดาร์ ขอเรียนเชิญทุกท่านเข้าร่วมรับฟังและเป็นสักขีพยาน ในการเปิดพินัยกรรมของตระกูลคาเลินดาร์ ในวันที่ 10 ธันวาคม ปีคาลเินที่ 2011 เวลา 10.00 น. ตามสถานที่ที่อยู่ในแผนที่ซึ่งอยู่ด้านหลังของบัตรเชิญนี้

หวังว่าจะได้พบทุกท่านในวันและเวลาที่กำหนด

แมสเชส คาเลินดาร์

ผู้จัดการกองมรดกและรับผิดชอบดูแลผลประโยชน์

สำนักงานรักษาทฤษฎีสันตระกูลคาเลินดาร์

“พินัยกรรม?” ออทัมน์ขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด

ออทัมน์เชื่อว่าจดหมายฉบับนี้เป็นของจริง และสำนักงานรักษาทฤษฎีสันตระกูลคาเลินดาร์แห่งนี้เขาก็รู้จัก เพราะคุณยายของเขาก็เป็นคนของตระกูลคาเลินดาร์เหมือนกัน แต่ที่แปลกใจก็คือ ทำไมถึงจะมีการเปิดพินัยกรรมกันเอาตอนนี้ละ ทั้งๆ ที่พินัยกรรมอะไรมันไม่เคยมีความทรงจำของคนที่เกี่ยวข้องกับคาเลินดาร์มาก่อน

“วันที่ 10 จันทร...ก็พຽงนี้?” ออทัมน์ละสายตาจากปฏิทินกลับมาที่ด้านหลังของบัตรเชิญ เพื่อดูสถานที่นัดหมาย ก่อนจะเคาะบัตรเชิญกับโต๊ะเบาๆ อย่างครุ่นคิด แล้วลุกเดินออกจากห้องไป

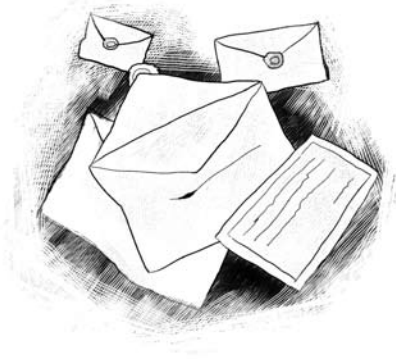
“สุขสันต์วันหยุดนะคะ เจ้านาย” เสียงเลขาฯ ดังขึ้นทันทีที่
ออกทึมน์เดินผ่าน

ออกทึมน์หันไปยิ้มรับอย่างรักษามารยาท แล้วพูดว่า “คุณก็เช่นกัน”

2

จดหมายสี่สี่

ปัง!

วินเทอร์สะดุ้งตื่นขึ้นเพราะเสียงกระแทกของประตูห้องนอนของเขาเอง ได้ยินเสียงแบบนี้ เด็กหนุ่มก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นฝีมือใคร และถ้าเดาไม่ผิด อีกไม่ถึงสามสิบวินาทีรับรองได้ว่าต้องได้ยินเสียงที่เต็มไปด้วยความโมโหโกรธาของพี่สาวคนเดียวของเขาแน่นอน

“วิน! ลุกขึ้นมาเดี๋ยวนี้ล่ะ!”

“นั่นไงล่ะ ผิดไปจากที่คิดเสียเมื่อไหร่” วินเทอร์พิมพ์พร้อมกับหลับตาลงอย่างปลงๆ ก่อนจะตอบทั้งที่ยังหลับตาว่า

“กลับมาแล้วหรือครับพี่”

“ไม่กลับ แล้วจะเห็นหรือ!” ซัมเมอร์แหวกกลับด้วยเสียงแหลม

แสงไฟข้างเตียงนอนสว่างขึ้นด้วยมือของเจ้าของห้อง ในขณะที่ผู้บุกรุกยื่นกอดอกมองน้องชายด้วยใบหน้าอกบุญไม่รับ

“คราวนี้ใครทำอะไรให้พี่โกรธอีกล่ะ ช่างทำผม ช่างแต่งหน้าหรือช่างภาพ”

วินเทอร์ถามเรื่อยๆ ขณะยกมือเสยผมขึ้นแก้งวง โชคดีที่เขาเข้านอนตั้งแต่ตอนเย็น การถูกปลุกขึ้นมาตั้งแต่เช้ามีดครั้งนี้ จึงไม่ได้สร้างความหงุดหงิดให้เขาเท่าใดนัก

“เจ้าของห้องเสี้ยนะสิ ให้ตายเถอะ คิดได้ยังไง ที่ให้พี่ไปถ่ายแบบโฆษณาทำลมหนาวขนาดนั้น นหนาวจะตาย”

ใบหน้าที่ได้รับเครื่องสำอางแต่งแต้มของหญิงสาวผู้ได้สมญาว่าเป็น ‘เจ้าหญิงแห่งวงการโฆษณา’ บูดเบี้ยวอย่างหมดความอดกลั้น ขณะระบายความไม่สบายอารมณ์ที่เก็บกดมาตลอดทั้งวัน

วินเทอร์มองพี่สาวคนสวยด้วยสายตาเข้าใจ ความจริงต้องบอกว่า ไม่มีใครเข้าใจพี่สาวของเขาได้ดีเท่าเขาอีกแล้ว พี่ซัมเมอร์เป็นคนเรื่องมาก...ไม่สิ ต้องบอกว่า มากถึงมากที่สุดด้วยซ้ำ หากเทียบกับคนปกติ และหนึ่งในบรรดาความมากเรื่องของเธอก็คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีผลทำให้ความสวยสดงดงามของเธอต้องน้อยลง

‘อากาศหนาวเกินไป...ผิวจะแห้งกร้าน ลมแรงไป...ผมที่เซตไว้จะเสียทรง กลี๋ยดเวลาฝนตก...มันทำให้เปื่อยเฉอะแฉะไปหมด แถมนอนเป็นหวัดหน้าตาก็น่าเกลียดจะตาย...’ และอื่นๆ อีกมาก ซึ่งน้องชายอย่างเขาต้องรับฟังเรื่องพรรค์นี้มาจนนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

“แต่พี่ก็ถ่ายแบบจนเสร็จ” วินเทอร์พูดต่อเสียงเรื่อยๆ รวากับรู้ว่ามันก็ต้องเป็นเช่นนั้น

“ก็ใช่นะสิยะ ฉันทนเป็นมืออาชีพนะ” ซัมเมอร์ย้อนอย่างภาคภูมิใจพร้อมกับเซ็ดหน้าน้อยๆ จนวินเทอร์อดสายหน้าเบาๆ ไม่ได้

เพราะซัมเมอร์เป็นแบบนี้แหละ เธอจึงเป็นที่หนึ่งในวงการโฆษณา ความรับผิดชอบที่สูงกว่าคนทั่วไปกับนิสัยชอบเหวี่ยงและวีนแตกของอีกฝ่ายเป็นอะไรที่โลกแห่งโฆษณายอมรับได้ หากเอาไปหักกลบลบกับบยอดขายที่พุ่งกระชูดหลังจากปล่อยผลงานโฆษณาชิ้นนั้นออกไป

“แถมได้ค่าตัวเพิ่มอีกด้วย เฮอะ! ไม่ได้ต้องการนักหรอกนะ เศษเงินพวกนั้นนะ แค่อยากแกล้ง นายคารอส เบลล์ คนนั้นสักหน่อย นี่ถ้าไม่คิดว่าพี่เป็นแฟนตัวยงห้องเสื้อของเขาละก็ ไม่ไปถ่ายแบบให้หรอก”

ซัมเมอร์เล่าเรื่องแถมท้ายไปเรื่อย พลางยกมือขึ้นป้องปากหาอย่างคนที่ระบายนเรื่องอัดอั้นตันใจไปเรียบร้อย ก็ได้เวลานอนของเธอแล้ว

“หี เศษเงิน? พี่เรียกค่าตัวเขาไปเท่าไร”

วินเทอร์ฟังแล้วนึกเอะใจจึงถามขึ้น ขณะที่ซัมเมอร์ล้มตัวลงนอนข้างๆ เขาเสียอย่างนั้น เขาจึงเขยิบตัวแบ่งที่นอนให้พี่สาวที่ชอบทำตัวเหมือนเด็กมาแย่งที่นอนของเขาเสมอ จะได้นอนสบายขึ้น

“หกแสนเคย์ พร้อมกับเสื้อผ้าที่ใช้ถ่ายแบบในคอลเลกชันใหม่ของเขา ฮ้าว~ ง่วงจัง ไม่ต้องปลุกพี่กินข้าวเช้านะ พี่จะนอนถึงบ่าย”

“คงไม่ได้หรอกพี่ ตอนสิบโมงเช้าเรามีนัด” วินเทอร์แย้ง

คนที่หลับตาลงแล้วจึงเปิดเปลือกตาขึ้นมองเป็นเชิงถามไถ่อย่างไม่เข้าใจ

“มีจดหมายจากสำนักงานดูแลผลประโยชน์มาถึงเมื่อวาน เชิญพวกเราไปร่วมรับฟังและเป็นสักขีพยานในการเปิดพินัยกรรม” วินเทอร์ขยายความ

“พินัยกรรม? ของใคร?”

วินเทอร์ส่ายหน้าก่อนจะตอบว่า “แถมเรียกพวกเราให้ไปฟังที่

คฤหาสน์หลังนั้นเสียด้วย”

ดวงตาสีน้ำเงินของสองพี่น้องมองสบกันนิ่งอย่างเข้าใจว่า หมายถึงสถานที่แบบไหน แล้วซิมเมอร์ก็พูดต่อว่า

“นั่นปลูกพี ตอนที่เธอกินอาหารเช้าเสร็จแล้วกัน”

นั่นคือ การปิดบทสนทนายามเช้าของหญิงสาวที่เป็นใหญ่ที่สุดในคฤหาสน์แห่งนี้

วินเทอร์ขยับผ้าห่มคลุมตัวพี่สาว ก่อนจะลุกขึ้นมาบิดขี้เกียจหน้าผั่งห้องนอนด้านที่เป็นกระจกใสทั้งแถบ ดวงตาสีน้ำเงินทอดสายตาลงไปมองภาพยามเช้ามีดของเมืองคาเลนเดียที่เบื้องล่าง

เมืองแห่งนี้กำลังจะตื่นขึ้นอีกครั้งพร้อมกับแสงอาทิตย์ยามเช้าที่จะสาดส่องขึ้นที่ขอบฟ้าในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า วินเทอร์ชอบมองคาเลนเดียในยามเช้า เพราะมีแต่เวลานี้เท่านั้นที่เขาสามารถครอบครองภาพที่สวยงามของเมืองแห่งนี้ไว้ได้คนเดียว

“ต้องจัดการงานให้เสร็จก่อนอาหารเช้า” วินเทอร์รำพึงเบาๆ ก่อนจะเดินออกจากห้องนอนไป

“คุณยายแน่ใจนะคะว่าจะไม่ไปกับหนู”

สปริงทำหน้าที่เหยงเกถามขึ้นด้วยเสียงอ่อยๆ ขณะยืนรออยู่ที่ป้ายรถเมล์กับคุณยายเบ็ตตี้ที่เดินมาส่ง

“ยายไม่ได้รับเชิญด้วยนี่นา” หญิงชราเอ่ยอย่างอดขำท่าทีของเด็กสาวไม่ได้

สปริงไม่ค่อยได้ออกจากบ้านไปไหนมาไหนมากนัก แต่ละวันก็ต้องทำงานหนักเสมอ แล้วครั้งนี้เธอต้องเดินทางไปในสถานที่ที่ไม่คุ้นเพียงลำพังอีกด้วย ก็เลยอดกลัวไม่ได้

“แล้วถ้าหนูไม่ใช่เจ้าของจดหมายนั้นล่ะคะ เขาบอกให้ไปฟัง

พินัยกรรมอะไรก็ไม่รู้” สปริงแย้งอย่างกลัวๆ

ใจจริงแล้วสปริงไม่อยากไปเลย เพราะไม่คิดว่าเธอจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกคนรวยหรือพินัยกรรมของคนรวยอะไรทำนองนั้น แต่คุณยายเบ็ตตี้กลับบอกว่า ไปฟังก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไร เผื่อจะได้มรดกมาซื้อบ้านคืนจากแม่เลี้ยงก็ได้ ดังนั้น สปริงก็เลยยอมเดินทางไปตามที่นัดหมาย

“จดหมายเจ้าหน้าที่หนู ก็ต้องเป็นของหนูสิ ไปเถอะ รถมามาแล้ว รีบขึ้นไปเถอะจ๊ะ”

“หนูจะรีบกลับนะคะ” เด็กสาวตัวน้อยบอกด้วยใบหน้าเศร้าสร้อย ก่อนจะเดินขึ้นรถเมลล์ไป

รถเมลล์แล่นออกจากป้ายจอดไปแล้ว ทั้งให้เบ็ตตี้ยืนถอนหายใจเบาๆ อยู่คนเดียว ก่อนจะหันหลังเดินกลับบ้านพัก โดยมีเสียงถอนหายใจที่ดังขึ้นพร้อมกับคำพูดที่ลอยลมตามไปกับรถเมลล์คันนั้นว่า

“ของของใคร ย่อมต้องเป็นของของคนนั้น ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้”

สปริงรู้สึกเหมือนมือของเธอเย็นเฉียบ ยามเมื่อเธอมายืนอยู่หน้าประตูรั้วเหล็กหนาสีดำ ซึ่งตัดเป็นตราสัญลักษณ์เช่นเดียวกับตราประทับที่อยู่หลังซองจดหมาย สำหรับเด็กจนๆ อย่างเธอ การได้มายืนอยู่เบื้องหน้าบานประตูที่มีความกว้างหน้าตัดใหญ่กว่าบ้านทั้งหลายของเธอเสียอีกนั้น ดูเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้เลย

“เรามาทำอะไรที่นี่กันละเนี่ย” สปริงพึมพำกับตัวเองเบาๆ พลังหวั่นรี้นขวางอย่างไม่รู้จะไปทางไหนดี

เด็กสาวพยายามมองหาสิ่งที่ประตูกำลังปิดแล้ว แต่เพ่งมองอย่างไรก็ไม่เจอ สุดท้ายก็ได้แต่ยืนงงเป็นไก่ตาแตกอยู่ตรงหน้าประตู

รั้วนี้แหละมากกว่าชั่วโมงแล้ว ดินะที่ตอนนี่เริ่มเข้าหน้าหนาว ไม่อย่างนั้น
ให้เธอมาเย็นกลางแจ้งในวันที่ท้องฟ้าไร้เมฆอย่างนี้ มีห้วงได้ตัวใหม่แน่ๆ
ป็น! ป็น!

เสียงแตรรถดังขึ้นจากด้านหลัง สปริงสะดุ้งเฮือก พอหันกลับไปก็
พบรถยนต์คันใหญ่จอดจ่ออยู่ด้านหลัง คนขับแต่งตัวคล้ายพ่อบ้าน
หน้าตาทำทางใจดี

สปริงรีบหลีกเลี่ยงให้พร้อมกับจ้องมองว่า รถคันนี้จะเข้าไปใน
คฤหาสน์อย่างไรนะ แต่เธอก็ต้องประหลาดใจเมื่อรถยนต์คันงามคันนั้น
แล่นผ่านหน้าเธอไป โดยไม่สนใจว่าบานประตูจะยังปิดอยู่ แต่แล้วเด็ก
สาวก็ยิ่งประหลาดใจมากขึ้นไปอีก เมื่อบานประตูนั้นเปิดออกเองขณะที่
กันชนของรถยนต์กำลังจะแตะถูกมันเท่านั้น

‘ประตูอัตโนมัติหรือ ทำทางบ้านนี้คงจะรวบเอามากๆ เลยนะ’
สปริงคิด

ในเมืองคาเลนเดีย เท้าที่รู้ยังไม่เคยเห็นบ้านหลังไหนใช้ประตูที่
เปิดปิดเองโดยอัตโนมัติเหมือนกับคฤหาสน์หลังนี้เลยนี่นา แต่ถ้าในต่าง
ประเทศล่ะก็ไม่แน่ เพราะสปริงเพิ่งอ่านเจอข่าวในหนังสือพิมพ์เมื่อ
หลายอาทิตย์ก่อนนี่เองว่า ที่ต่างประเทศเขามีนวัตกรรมใหม่เกี่ยวกับ
เรื่องนี้กันแล้ว

ในขณะที่เด็กสาวกำลังตะลึงกับสิ่งที่เธอเพิ่งเคยเห็นครั้งแรก
รถยนต์อีกคันก็ขับผ่านหน้าเธอตามรถคันแรกไปติดๆ

“จดหมายนี้ไม่ใช่ของเราแน่ๆ แต่เอาเถอะ ถือว่าเอาจดหมายมา
คืนเขาก็แล้วกัน”

สปริงพูดกับตัวเองอย่างเศร้าๆ แล้วก้าวเท้าเดินตรงผ่านประตูรั้ว
เข้าไปในเขตคฤหาสน์ทันที โดยไม่ทันได้สังเกตว่า ทันทีที่เท้าทั้งสองของ
เธอสัมผัสกับพื้นอาณาเขตของคฤหาสน์ กระแสพลังบางอย่างก็แลบ

เล่นแปลบปลาบไปตามกำแพงรั้วคฤหาสน์ มันเริ่มเล่นปราดออกจาก
ด้านหนึ่งแล้ววิ่งวนไปตามกำแพงรั้วจนมาบรรจบครบรอบ บานประตูรั้ว
จึงปิดลง

เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ!..ก๊ก!

“หือ?”

สปริงหันหลังกลับมามองอย่างงงๆ เหมือนเธอได้ยินเสียงอะไร
แปลกๆ แต่แล้วก็ต้องส่ายหน้าเพราะคิดว่าคงหูแว่วไปเอง ก่อนจะเร่ง
ฝีเท้าเข้าไปหากลุ่มคนที่เพิ่งลงจากรถ เพื่อคืนจดหมายให้พวกเขา

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ” สปริงส่งเสียงเรียก

ซั่มเมอร์ลงจากรถมาก่อนน้องชาย จึงหันไปสบตาเด็กสาวที่
แต่งตัวได้เซ็กซี่ๆ เท่าที่เธอเคยเห็นมาอย่างสงสัย ดวงตาสีน้ำเงินเฉียวที่
คมเข้มขึ้นด้วยอายุไลเนอร์ ตวัดสายตาสำรวจคนเรียกอย่างประหม่น
ก่อนจะถามว่า

“มีอะไรคะ”

“เอ่อ...เอ่อ คือว่า พวกคุณเป็นเจ้าของที่นี่ใช่ไหมคะ”

“พวกเราไม่ใช่ แล้วเธอไม่ใช่เหรอ”

ซั่มเมอร์ตอบพร้อมขยับถาม ที่จริงเธอก็ไม่คิดว่าเด็กตรงหน้า
จะเป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้หรอก เพียงแต่ไม่อยากจะเสียมารยาท

สปริงรีบส่ายหน้าปฏิเสธ จนเส้นผมตรงสีน้ำตาลเข้มของเธอปลิว
กระจาย “เปล่าค่ะ เปล่า แต่ฉันได้รับจดหมายเชิญให้มาที่นี่ ซึ่งมันน่า
จะส่งมาผิดคน เลยจะเอามาคืนนะคะ”

“จดหมายพิเศษลงทะเบียนจำเพาะตัวผู้รับ ไม่มีทางส่งผิด พวก
เขาต้องตรวจสอบประวัติผู้รับได้ลึกยิ่งกว่าสำนักงานทะเบียนราษฎร์เสีย
อีก เธอไม่รู้เหรอ”

เสียงทุ้มดังมาจากเด็กหนุ่มร่างสูงที่ก้าวตามหญิงสาวคนแรก

ออกมาจากรถทั้งขื่น น้ำเสียงที่กึ่งเสียดสีกึ่งดูถูกนั้น ทำให้สปริงชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะหน้าแดงขึ้นอย่างอายๆ ที่เธอแสดงความโง่ออกมา

“ถึงไม่รู้ ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ แค่ไม่น่าจะไม่รู้เท่านั้น” วินเทอร์พยายามพูดแก้สถานการณ์ให้ดีขึ้น

วินเทอร์เพิ่งได้คิดว่ามันอาจเสียมารยาทไปหน่อย ที่ไปพูดอย่างนั้นกับคนที่เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรก แต่เขายังพูดแก้ก็ดูเหมือนจะยิ่งตอกย้ำอีกฝ่ายว่า ‘โง่’ หนักเข้าไปอีก เพราะการพูดโดยไม่ระวังความหมายในบางสถานการณ์อาจกลายเป็นดูหมิ่นภูมิปัญญาของผู้ฟังได้ เด็กหนุ่มเลยพยายามหยุดตัวเองไม่ให้พูดต่อ

“สรุปแล้ว สาวน้อยคนนี้ก็เป็นหนึ่งในผู้ร่วมรับฟังพินัยกรรมเหมือนกันสินะ” เสียงทุ้มอีกเสียงดังขึ้นที่ด้านหลังสปริง เด็กสาวจึงหันไปมองอย่างตกใจ

‘คุณทนายออกทัมน์นี่ เขาก็ได้จดหมายด้วยเหอ’ สปริงอุทานขึ้นในใจ

“อ้อ คุณออกทัมน์ คุณก็ถูกเรียกมาด้วยหรือ” ซัมเมอร์ทักด้วยน้ำเสียงแข็งๆ

ซัมเมอร์ไม่ใช่ว่าไม่ชอบ ออกทัมน์ คาลัน หรือกนะ แต่การพูดคุยกับคนคนนี้ต้องระมัดระวังคำพูดอยู่ตลอดนะสิ ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะหนึ่ง เขาแก่กว่าเธอเกือบสิบปี สอง เขาไม่ใช่คนที่เธอจะเหยียดไล่ได้ง่ายๆ และสาม เขาเป็นหนึ่งในคนดูแลทรัพย์สินและทำผลประโยชน์ให้แก่ครอบครัวของเธอ ดังนั้น การรักษาน้ำใจผู้ที่ทำประโยชน์ให้แก่เรา ย่อมเป็นสิ่งที่ควรทำไม่ใช่เหอ

“ครับ” ออกทัมน์รับคำนิ่งๆ

“คุณรู้ไหมว่ามีผู้ร่วมรับฟังพินัยกรรมครั้งนี้กี่คน” ซัมเมอร์ถามขณะเหลือบไปมองสปริงที่ตอนนี้ยืนตัวสั่นยิ่งกว่าเด็กรับใช้ในบ้านของ

เธอเสียอีก

‘จะกลัวอะไรหนักหนานะ ยายเด็กคนนี้’

“ไม่ทราบครับ ผมเพิ่งได้รับจดหมายเมื่อวานตอนเย็น”

“จดหมายของคุณคืออะไร” วินเทอร์ถาม ในขณะที่ดวงตาเหลือบไปมองจดหมายสีเขียวมุกในมือของเด็กสาวจอมเป็นข้างตัว

ออตมันน์ล้วงมือเข้าไปหยิบจดหมายสีส้มมุกออกมา แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาวินเทอร์อย่างไม่เข้าใจ

วินเทอร์จึงเฉลยข้อสังเกตของเขาขึ้นว่า

“พวกเราได้รับจดหมายที่มีข้อความเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่สี ของผมสีเขียวมุก พี่แซมเมอร์สีแดงมุก ของคุณสีส้ม ส่วนเธอคนนี้สีเขียว มันน่าจะมีความนัยอะไรแฝงอยู่ด้วยหรือเปล่า”

ออตมันน์พยักหน้าเห็นด้วยอย่างเงยบัง

ในขณะที่สปริงกัมมองจดหมายในมืออย่างแปลกใจ เธอไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน จดหมายก็คือจดหมาย ทำไม่ต้องคิดถึงเรื่องสีที่แตกต่างกันด้วย จะสีอะไร มันก็เป็นความพอใจของคนส่งนี่นา

ส่วนแซมเมอร์นั้น เธอไม่ได้สนใจอะไรเลย เธอแทบไม่ได้แตะจดหมายนั้นด้วยซ้ำ เมื่อน้องชายเล่าเนื้อหาในจดหมายให้ฟังแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องสนใจในเอกสารที่วินเทอร์อ่านแล้ว เพราะนั่นหมายถึง น้องชายคนเก่งของเธอได้ย่อยและเรียบเรียงข้อมูลที่มีค่ามาให้เธอแล้ว เธอจึงไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอ่านและเพิ่มความเครียดให้ตัวเองด้วยการวิเคราะห์ซ้ำอีก

“สมแล้วที่เป็นคุณวินเทอร์ สามารถวิเคราะห์จุดที่น่าสงสัยได้ เพียงแค่เห็นสีของกระดาษ ผมว่าคุณอาจเป็นคนที่เหมาะสมกับคดีหาสน์หลังนี้ที่สุดในรอบหลายศตวรรษนี้เลยก็ว่าได้” เสียงก้องกังวานของชายวัยกลางคน เจ้าของไบหน้าเปื้อนยิ้มดังขึ้นพร้อมร่างอันภูมิฐานของเขา

“ยินดีที่ได้พบคุณแมสเซส” ออทัมน์เอ่ยขึ้นก่อน พร้อมกับเดินเข้าไปจับมือทักทายรุ่นพี่ในวงการเดียวกัน

“ดีใจที่ได้เห็นหน้าคุณเช่นกัน ออทัมน์ ผลงานที่ศาลแรงงานเมื่อเดือนก่อน ทำเอารุ่นพี่อย่างพวกเราอายุไปเลยนะ” แมสเซสเอ่ยพร้อมกับตบไหล่รุ่นน้องเบาๆ ในขณะที่ออทัมน์ปฏิเสธเบาๆ อย่างมีมารยาท

“ที่คุณชมผม เพราะผมเดาถูก หรือคิดว่านั้นเป็นแค่ความคิดเล่นๆ ของเด็กคนหนึ่ง”

แมสเซส คาเลนดาร์ หัวเราะในลำคอขณะหันไปสบดวงตาของเด็กหนุ่มที่อายุห่างจากเขาเกือบ 30 ปี ก่อนจะพูดขึ้นว่า

“หากใครบนโลกนี้คิดว่า คำพูดของคุณเป็นแค่ความคิดของเด็ก ผมว่าเขาคนนั้นก็เตรียมหมดตัวได้แล้ว เพราะเขากำลังจะถูกผู้บริหารของบริษัทชั้นนำระดับโลกที่อายุน้อยที่สุดอยู่ จริงไหมครับคุณแซมเมอร์”

แซมเมอร์ยิ้มหล่ออย่างไม่สนใจ เพราะไม่คิดจะเป็นลูกคู่ให้อีกฝ่าย ส่วนวินเทอร์ก็ทำเพียงยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย เป็นทำนองรู้ทันว่าอีกฝ่ายกำลังเบี่ยงเบนประเด็นที่จะตอบคำถามของเขา แต่เขายังไม่อยากจะไล่ต้อนผู้ชายตรงหน้าตอนนี้หรอก

“มันยังไม่ถึงเวลา...แมสเซส คาเลนดาร์ ไม่ใช่หนูที่จะเคี้ยวได้ง่ายๆ หากจะไล่ต้อนคนคนนี้ให้จมนม ต้องมีจังหวะที่ดีกว่านี้”

ท่ามกลางการชิงไหวชิงพริบในวงสนทนา เด็กสาวธรรมดาๆ เพียงคนเดียวในที่นี้ก็ส่งเสียงสั้นๆ ทามขึ้นว่า

“เอ่อ...คือว่า ขอฉันพูดอะไรหน่อยได้ไหมคะ”

“โอ้! ได้สิครับ ต้องขอโทษด้วยที่พวกเรามัวแต่คุยกัน คุณคงเป็นคุณสปริง แกรนด์ฟิลด์ ใช่ไหมครับ”

“ค่ะ ดิฉันชื่อ สปริง แกรนด์ฟิลด์ ดิฉันคิดว่าคุณส่งจดหมายผิดคน เพราะดิฉันไม่ได้ใช้นามสกุล คาเลนดาร์ นี่ค่ะจดหมายของคุณ”

สปริงพุดพลาวยื่นจดหมายส่งคืนให้แมสเซล

“เธอนี้ยังไฉนะ ก็บอกแล้วว่าจดหมายนี้ มันไม่มีวันส่งผิด”

เสียงพิมพ์ในลำคอของวินเทอร์ทำให้สปริงมือสั่นยิ่งขึ้น เธอปล่อยมือที่ถือจดหมายทิ้งลงข้างตัว เพราะรู้สึกว่าการกำลังทำตัวเง่าอีกแล้ว แต่ผู้ที่ช่วยกู้สถานการณ์ครั้งนี้ไว้ก็คือ แมสเซล นั่นเอง

“จดหมายนี้เป็นของคุณครับ แม่ของคุณ...คุณฟลาวเวอร์ เป็นคนในตระกูลคาเลนดาร์ พวกเราตรวจสอบมาแน่ชัดแล้ว ดังนั้นสบายใจได้ครับ คุณเองก็มีสิทธิ์ในพินัยกรรมเท่าๆ กับพวกเขาทั้งสามเออะครับ มากันครบแล้วก็เชิญที่ห้องรับแขกดีกว่า วันนี้เราคงต้องคุยกันยาว”

“ฉันมีนัดทำเล็บตอนสองทุ่ม คุณจะคุยถึงตอนนั้นไหมล่ะคะ” ซัมเมอร์พุดแทรกขึ้น ขณะเดินตามหลังออกทึมนั้ที่เดินตามแมสเซลไปเป็นคนแรก

“นั่นต้องขึ้นอยู่กับว่า คุณได้อะไรจากพินัยกรรม” แมสเซลตอบเป็นปริศนา โดยไม่หันมามองคนถาม

ซัมเมอร์ร้อง เซอะ ออกมาเบาๆ แล้วก็ไม่ถามอะไรอีก

ตอนแรกวินเทอร์ตั้งใจจะเดินตามพี่สาวไป แต่พอเห็นเด็กสาวข้างหลังมัวแต่ทำท่าเงอะงะอยู่นั้นแหละ เลยต้องหันไปพุดเร่งขึ้นว่า

“เดินตามมาเร็วสิ เดี่ยวหลงเหวอก”

สปริงที่กำลังหันรีหันขวาง เพราะไม่รู้จะทำอะไรก่อนหลังดี สะดุ้งเล็กน้อย แล้วหันมาสบดวงตาคมของเด็กหนุ่มที่น่าจะมีอายุไล่เลี่ยกับเธอ แต่ทำไมท่าทางของเขาถึงได้ดูเป็นผู้ใหญ่หนักก็ไม่รู้

“เดินตามพี่สาวฉันไปสิ เดี่ยวฉันเดินปิดท้ายเอง” วินเทอร์พุดเป็นเชิงสั่งๆ ง่ายๆ เขาคิดว่าเด็กสาวตรงหน้าคงไม่อยู่ในภาวะที่จะตัดสินใจอะไรได้ด้วยตัวเอง

บางครั้งวินเทอร์ก็พบว่า เขาควรควบคุมตัวเองไม่ให้หงุดหงิด
งุ่นง่านกับคนที่เฝ้าคิดว่าเขาบ้าง เขาจะได้มีโอกาสศึกษาและหาวิธี
การที่ถูกต้องเพื่อจัดวางผู้คนเหล่านั้นให้อยู่ถูกที่ถูกทาง ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่อง
ที่มีประโยชน์กับเขาเหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น เด็กสาวตรงหน้าคนนี่
เป็นต้น

“ขอ...ขอบคุณค่ะ” สปริงกัมศิระจะเป็นเชิงขอบคุณเล็กน้อย
เพราะคิดว่าวินเทอร์คงไม่ยอมให้เธอหลงทางเลยจะเดินปิดท้ายให้

“ไม่เป็นไร แต่เร็วหน่อยเถอะ เธอไม่รู้หรือว่าคฤหาสน์หลังนี้มัน
ใหญ่แค่ไหน ถ้าไม่ยอมหลง จ้องหลังที่สาวฉันไว้ให้ดีๆ แล้วกัน”

สปริงพยักหน้าหลายครั้ง ก่อนจะเร่งฝีเท้าตามหลังซิมเมอร์ไป
ในขณะที่วินเทอร์ส่ายหน้าอย่างระอา ก่อนจะเดินทอดน่องตามไป ขณะที่
ที่ในหัวก็กำลังครุ่นคิดในสิ่งที่เขาอยากรู้ตั้งแต่ตอนที่ได้รับจดหมาย

สีขาว...สีแดง...สีเขียว...สีส้ม...

‘อะไรซ่อนอยู่ในความหมายของสีจดหมายนะ’

3

พืยักสู

ทางเดินหินที่ทอดยาวไม่ได้ตั้งกองไปด้วยเสียงรบกวนเท้าของกลุ่ม
คนที่เดินผ่านอย่างที่ซั่มเมอร์คิด

ตอนเด็กๆ ซั่มเมอร์เคยเข้ามาวิ่งเล่นในคฤหาสน์นี้สองสามครั้ง
และเธอก็ต้องแปลกใจทุกครั้ง เพราะไม่ว่าเธอจะวิ่งลงเท้าหนักเท่าไร ก็
ไม่เคยมีเสียงฝีเท้าดังก้องให้ได้ยินสักนิด เธอเคยพยายามเคาะไปตาม
กำแพงหินของทางเดินด้านซ้ายซึ่งตกแตงไว้ด้วยแท่งหินลวดลาย
ประหลาดที่ด้านบนตั้งแจกันทรงกลมซึ่งมีดอกไม้บานสะพรั่งอยู่ทุกเมื่อ
เชื่อกันด้วย...ก็ไม่มีเสียงสะท้อนออกจากกำแพงเช่นกัน ไม่มีเสียง
ใดๆ ตอบสนองต่อการทดลองของเธอกลับมาเลย ที่นี้จึงเงียบสงัด
ราวกับไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ในคฤหาสน์หลังนี้

กำแพงทางเดินด้านขวา เจาะเป็นช่องหน้าต่างกระจกใสอย่าง

หนาบานใหญ่ตั้งแต่พื้นจุดเพดานเป็นช่วงๆ แผ่นกระจกนั้นใสและมี
ความหนามากพอที่จะกันความร้อน แสงลม และความเย็นได้ดี ทั้งยังมี
แสงสว่างส่องเข้ามาได้เพียงพอ ทางเดินนี้จึงไม่มีดครุ้มจนเกินไป และ
ยังมองออกไปเห็นอาณาเขตของคฤหาสน์และสวนที่อยู่ข้างนอกได้อีก
ด้วย ทุกครั้งที่เดินผ่านก็จะให้ความรู้สึกราวกับกำลังเดินเล่นในสวน
อย่างไรอย่างนั้น ทั้งที่เราเดินอยู่ภายในตัวอาคารแท้ๆ

‘แม้จะชอบที่นี่ แต่ถ้าให้มาอยู่ก็คงไม่เอาหรอก น่ากลัวพิลึก’
ซัมเมอร์คิดในใจ

ขณะที่อ้อมทัมซึ่งเดินนำอยู่ข้างหน้าเธอหยุด เพื่อเปิดทางให้
สุภาพสตรีเดินเข้าประตูที่แมสเชสเปิดอ้าไว้ให้ก่อน

“ขอบคุณ” ซัมเมอร์เอ่ยตามมารยาท แล้วเดินผ่านชายหนุ่มเข้า
ห้องไป

ในขณะที่สปริงเอ่ยขอบคุณพร้อมกับโค้งศีรษะให้อ้อมทัมหลาย
ครั้ง ตั้งแต่ก่อนเดินผ่าน ขณะผ่าน หรือแม้แต่ได้ผ่านไปแล้ว ท่าทาง
ใสซื่อของเด็กสาวทำให้อ้อมทัมยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย

‘เด็กคนนี้เป็นเด็กดี’ นั่นคือสิ่งที่อ้อมทัมคิด

แต่วินเทอร์กลับคิดต่างออกไปราวฟ้ากับดิน เมื่อเห็นการ
แสดงออกของสปริง

‘ชื่อจนเช่หรือไง ก็แค่มารยาทธรรมดาๆ’

“เอาละครับ จะรับซาอะไรดี ต้องขอโทษที่วันนี้มีผมมาคนเดียว”
แมสเชสเอ่ย ขณะเริ่มรินน้ำชาถ้วยแรก

“ก็มีอยู่อย่างเดียวไม่ใช่หรอคะ” ซัมเมอร์ขัดคอขึ้น

แมสเชสได้แต่หัวเราะในลำคอ ขณะรินน้ำชาต่อจนครบห้าถ้วย
แล้วยกถาดน้ำชาขึ้นเสิร์ฟให้แก่แขกทั้งสี่

“คงไม่ถึงกับต้องทำอาหารกลางวันกินเองหรอกนะ” ซัมเมอร์

เปรยขึ้นลอยๆ หลังจากยกน้ำชาขึ้นจิบ เพราะเธอไม่ได้กินอาหารเข้า
ตั้งนั้นพอสายเข้าหน่อยท้องก็เริ่มส่งเสียงเรียกร้องความสนใจแล้ว

“ไม่หรอกรับ วันนี้เราคุยกันแป๊บเดียวเท่านั้น”

แมสเซสเอ่ยพร้อมกับทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้เดี่ยวตรงข้ามสปริง
วินเทอร์กับซัมเมอร์นั่งที่โซฟายาวทางขวาของเขา ส่วนออกทัมน์นั่งอยู่ที่
โซฟายาวทางซ้ายเพียงลำพัง

“ก็ไหนว่าจะคุยกันยาว” ซัมเมอร์ขมขมบิพพูดกับตัวเองเบาๆ
อย่างไม่สบอารมณ์

“ที่ว่าพินัยกรรม...หมายถึงพินัยกรรมจริงๆ งั้นหรอกรับ คุณ
แมสเซส” ออกทัมน์เริ่มถามสิ่งที่ติดใจเขามาตั้งแต่เมื่อวาน

“จริง” แมสเซสตอบด้วยใบหน้าอมยิ้ม รวากับกำลังจะเล่านิทาน
สนุกๆ ให้หลานๆ ฟัง แต่สิ่งที่แตกต่างกันก็คือ ผู้ฟังทั้งสี่คนของเขาดู
เหมือนจะไม่มีอารมณ์ร่วมสนุกไปกับเขาด้วยเลย

“พินัยกรรมของใครครับ ต้องขอโทษด้วย พวกเราไม่ได้อยากได้
ทรัพย์สินเพิ่มมากกว่านี้แล้วจริงๆ”

วินเทอร์ถามต่อ เขาไม่รู้หรือว่าพินัยกรรมนั้นจะเป็นอะไร แต่
สัญชาตญาณบอกเขาว่า ของสิ่งนี้ต้องไม่ได้เปล่า ผู้ที่จะเป็นเจ้าของมัน
คงต้องแลกกับอะไรสักอย่างแน่นอน

“เอ่อ...แล้ว ดิฉันเกี่ยวอะไรกับพินัยกรรมนั้นหรอคะ” สปริงถาม
เสียงเบาๆ

ตลอดเวลาที่ถูกซักถาม แมสเซสเฝ้ามองดูคนทั้งสี่ด้วยแวตตา
เป็นประกาย และเมื่อไม่มีใครถามอีกแล้ว เขาจึงพูดขึ้นว่า

“ผมรู้ว่าทุกคน...เอ่อ อาจยกเว้นคุณสปริงไว้คนหนึ่ง ต้องรู้ดีว่า
คุณหาสน์คาเลนดาร์หลังนี้ ไม่อยู่ในทะเบียนทรัพย์สินของทั้งคาลันและ
คาเลนดาร์...เอ่อ...คุณสปริงเข้าใจคำพูดนี้ไหมครับ” แมสเซสหันไปถาม

เด็กสาวที่ตอนนี้ใกล้สติแตกเข้าไปทุกทีแล้ว

สปริงสายหน้าเป็นคำตอบ แมสเซสจึงขยายความว่า

“ตระกูลคาเลนดาร์ของเรา เป็นตระกูลเก่าแก่ของเมืองคาเลนเดีย ภายหลังได้มีการแยกสายตระกูลออกเป็นสองสาย นั่นก็คือสายคาลัน ซึ่งคุณออตท์มันก็อยู่ในสายตระกูลนี้ ส่วนอีกสายก็คือ คาเลนดาร์ ถือเป็นสายหลักของตระกูล ในที่นี้คนที่มาจากสายนี้ก็คือ คุณซัมเมอร์กับคุณวินเทอร์ ที่เป็นผู้สืบสายเลือดคาเลนดาร์ที่เข้มข้นที่สุดในปัจจุบัน”

“แล้วดิฉัน...” สปริงถามยังไม่ทันจบ แมสเซสก็อธิบายต่อว่า

“คุณสปริง ถือว่ามีเชื้อสายของคาเลนดาร์ครับ เพราะคุณแม่ของคุณใช้นามสกุล คาเลนดาร์ มาก่อน”

“ทำไมถึงเรียกแต่พวกเรามาละ หากนั่นเป็นพินัยกรรมของคาเลนดาร์จริงๆ” วินเทอร์ตั้งข้อสังเกต

แมสเซสแยมยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะลุกขึ้นยื่นมือออกมาพร้อมกับพูดขึ้นว่า “ขอจดหมายของพวกคุณหน่อยครับ”

สปริงเป็นคนแรกที่ส่งจดหมายของเธอให้ รวากับมันเป็นเผือกร้อนที่เธอไม่ควรถือเอาไว้อีก คนต่อมาคือออตท์มัน และวินเทอร์ที่หนีบจดหมายสีแดงของพี่สาวกับของเขาไว้ด้วยกัน แล้วส่งให้เป็นคนสุดท้าย

แมสเซสดึงบัตรเชิญแต่ละใบนั้นออกมาวางเรียงบนโต๊ะ ในลักษณะด้านบนซ้ายเป็นสีขาวย บนขวาเป็นสีเขียว ล่างขวาเป็นสีแดง และล่างซ้ายเป็นสีส้มอ่อน

ตอนที่ทุกคนถือจดหมายของตัวเองไว้ ก็ไม่มีใครสังเกต แต่เมื่อเอาจดหมายทั้งสี่ฉบับมาวางเรียงกันในตำแหน่งที่ถูกต้อง จุดกึ่งกลางที่มุมขอบบัตรเชิญทั้งสี่สีมาชนกัน กลับปรากฏรูปสัญลักษณ์ขึ้น ซึ่งเหมือนกับตราสัญลักษณ์เหล็กดัดที่หน้าประตูรั้วคุกหาสนั้นนั้นแบบไม่ผิด

เพี้ยนกันเลยสักนิด

“เซเฮโซเนล...” วินเทอร์พื้มพำเรียกชื่อตราสัญลักษณ์นั้นอย่าง
คาดไม่ถึง

“ครับ นี่คือตราเซเฮโซเนล ตราประจำตระกูลของคาเลเนดาร์
ก่อนที่จะแยกออกเป็นสองสายอย่างปัจจุบัน และเป็นตราประทับเพียง
หนึ่งเดียวที่ยืนยันว่า ใครคือเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้”

“ว่าจะไรนะ!” ซัมเมอร์อุทานเสียงแหลมขึ้นอย่างตกใจ

“จริงๆ เหรอครับ” ออทัมน์ย้ำเสียงเครียด

ในขณะที่วินเทอร์ยกมือลูบคางอย่างครุ่นคิด

“เจ้า...เจ้าของหอค่ะ” สปริงย้อนถามอย่างตะลึงลานพลางคิด
ต่อในใจ “เจ้าของ...คฤหาสน์หลังใหญ่ขนาดนี้เนี่ยนะ”

“ครับ ผมหมายถึงเจ้าของหรือผู้มีสิทธิเด็ดขาดในตัวคฤหาสน์
อาณาเขต รวมไปถึงทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดในคฤหาสน์คาเลเนดาร์แห่งนี้
ผู้ที่ครอบครองตราสัญลักษณ์เซเฮโซเนล คือผู้ที่ถือสิทธิ์นั้น”

ซัมเมอร์หันไปสบตาน้องชาย ก่อนจะหันกลับไปสบดวงตาเปล่ง
ประกายของแมสเซล แล้วพูดเสียงเครียดขึ้นว่า

“คุณต้องล้อเล่นแน่ๆ ไม่มีคาเลเนดาร์คนไหนที่ไม่รู้มูลค่าของที่นี่
แล้วก็ไม่มีคาเลเนดาร์คนไหนยอมที่จะยกของแบบนี้ให้ใครคนใดคนหนึ่ง
ไป ไม่อย่างนั้น มันคงไม่อยู่มาจนถึงตอนนี้”

“เป็นเรื่องจริงที่ทายาทของคาลันกับคาเลเนดาร์ต่อสู้กันเพื่อแย่ง
ชิงสิทธิ์ถือครองในคฤหาสน์นี้มานาน แต่เชื่อเถอะว่า สิ่งที่ผมพูดต่อจาก
นี้ จะไม่มีคำพูดใดล้อเล่นแม้แต่คำเดียว”

น้ำเสียงที่ยืนยันหนักแน่นของแมสเซล ทำให้แขกทั้งสี่นั่งงันไป
หลายวินาที จนกระทั่งสปริงเอ่ยทำลายความเงิบขึ้นว่า

“มูลค่าของที่นี่คือเท่าไรหอค่ะ”

แมสเสสเงยหน้าขึ้นสบดวงตาสีเขียวสดใส ดวงตาที่มองตรงมายังเขาโดยปราศจากความละโมภ แกมติดจะหวาดกลัวกับอะไรบางอย่างที่เขากำลังจะบอกเธอด้วยซ้ำ แต่ก่อนที่แมสเสสจะตอบ ออทัมน์ก็ชิงตอบแทนว่า

“เฉพาะตัวคุณหาสน์ก็หลายร้อยล้านเหรียญ ยังไม่นับรวมภาพศิลป์ เครื่องเรือนโบราณ สมบัติมีค่าทั้งที่เห็นอยู่ทั่วไปเฉพาะแต่ที่อยู่ภายในคุณหาสน์ และที่อยู่ในตู้เซฟ ก็น่าจะมีมูลค่าเป็นพันๆ ล้านแล้ว ยังมีที่ดินและสถาปัตยกรรมที่อยู่รอบนอกคุณหาสน์อีกต่างหาก ซึ่งครั้งล่าสุดมีคนประเมินราคาไว้อีกพันกว่าล้าน นอกจากนี้ที่ดินในครอบครองของคาเลนดาร์ยังทำสวนดอกไม้และเกษตรกรรมที่สร้างรายได้อย่างงามไว้อีกด้วย ตกประมาณเดือนละสิบถึงยี่สิบล้าน...”

สมองของสปริงเริ่มมีน้ไปกับจำนวนเลขศูนย์ที่เพิ่มขึ้นแบบทวีคูณไปเรื่อยๆจนหัวแทบระเบิด สุดท้ายเธอก็ตั้งสติได้และตัดใจว่า อย่าคิดตามอีกเลย รู้แค่ว่ามันมีจำนวนมหาศาลก็พอ

“อ้อ แล้วก็อย่าลืมรวมผลประโยชน์ที่ผมดูแลอยู่ด้วยนะครับ” แมสเสสเอ่ยตบท้าย ขณะที่สปริงยกมือขึ้นกุมขมับเพราะความมีน

“โดยคร่าวๆ ก็คือ หลายพันล้านนั่นแหละ เพราะอย่างนี้คนถึงจ้องกันตาเป็นมัน” วินเทอร์สรุป

“แล้วคุณจะให้พวกเราหารแบ่งกันจ้ะหรือคะ” สปริงถามเมื่อพยายามควบคุมสติได้มากที่สุดแล้ว แต่คำตอบที่ได้รับกลับทำให้เธอสติแตกยิ่งกว่า

“ครับ”

“พูดเป็นเล่น” ซัมเมอร์อุทานอย่างไม่อยากเชื่อ

“ใครเป็นคนกำหนด แล้วทำไมเพิ่งมามอบให้พวกเราเอาตอนนี้”

วินเทอร์ยิงคำถามถึยิบ

“พินัยกรรมเป็นของใครครับ” ออทัมน์ถามด้วยท่าทางสงบนิ่ง

แมสเซสแย้มยิ้มขณะชี้นิ้วไปที่ตราสัญลักษณ์บนรอยต่อของขอบกระดาษ แล้วตอบว่า “ตราสัญลักษณ์นี้ซึ่งเป็นผู้กำหนด พวกคุณคิดว่าพินัยกรรมจำเป็นต้องเป็นกระดาษแผ่นหนึ่งจั้นหรือ เปล่าเลย สิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกคุณคือพินัยกรรมที่ท่านเจ้าของคฤหาสน์ส่งต่อมาให้สำนักงานดูแลผลประโยชน์ของเรา เพื่อให้พินินหาคนที่มีความสมบัติตรงกับสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ก็เท่านั้น”

“ตราสัญลักษณ์นี้แหละ มันทึกลงชื่อเอาไว้หรือคะ” สปริงถามเสียงซื่อ

“เปล่าครับ” แมสเซสตอบพลางส่ายหน้า

ในขณะที่วินเทอร์พูดแทรกขึ้นว่า “สัญลักษณ์นี้คือกลุ่มตัวเลขที่พันกันไปมาใช่ไหม แล้วหนึ่งในตัวเลขกลุ่มนี้ก็มีความที่กับเดือนเกิดของพวกเรา... อย่างน้อยผมก็เห็นวันเกิดของผมกับพี่สาวผม ซึ่งก็น่าจะมีของคุณออทัมน์ แล้วก็เธอด้วย”

“สมแล้วที่เป็นคุณวินเทอร์ คุณมองออกตั้งแต่เมื่อไร”

วินเทอร์พ่นลมหายใจอย่างไม่สบอารมณ์ที่ได้รับคำชมเหมือนเขาเป็นเด็กๆ แต่ก็ยังตอบกลับว่า

“นานแล้ว ตั้งแต่ผมมาวิ่งเล่นที่นั่นครั้งแรก เพียงแต่ตอนนั้นยังไม่รู้เท่านั้นแหละว่า กลุ่มตัวเลขอีกสองกลุ่มมันเป็นของใคร ที่แท้ก็ของพวกเขาเอง”

แมสเซสพยักหน้าพลางอมยิ้มอย่างชื่นชม แล้วอธิบายต่อว่า “ครับ คุณสมบัติของผู้ที่จะครอบครองคฤหาสน์หลังนี้ก็คือ สายเลือดคาลันหรือคาเลนดาร์ ที่เกิดในวันที่ปรากฏอยู่ในตราสัญลักษณ์เซอไซ-เนล...”

“แต่มันจะง่ายไปมั้ย เพราะเท่าที่รู้มีคาเลนดาร์อีกหลายคนที่เกิด

ในวันเดียวกับพวกเรา ทำไมพวกเขาไม่ได้รับเลือกด้วยล่ะ” ซัมเมอร์ตั้งข้อสังเกต

แมสเซตแยมยิ้มอย่างมีปริศนาโดยไม่ตอบคำถามนั้น

“ว่ายังไงล่ะ” ซัมเมอร์ถามย้ำ

แมสเซตขยับบั้นางตัวตรง แล้วถามว่า “พวกคุณจะยอมรับพินัยกรรมนี้หรือไม่ล่ะครับ”

“ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่า คุณกำหนดให้เราแลกเปลี่ยนกับอะไร” วินเทอร์สวนขึ้นทันที แล้วออกทมิ้นก็เสริมต่อว่า

“และข้อแลกเปลี่ยนนั้น ผิดกฎหมายหรือเปล่า”

สปริงมองสองหนุ่มที่เริ่มต่อรองในสิ่งที่เธอคิดไม่ถึงอย่างทิ้งๆ เด็กสาวรู้สึกว้าวเธอตัวเล็กนิดเดียว เมื่อเทียบกับคนที่มีมันสมองเป็นเลิศอย่างสามคนนี่ สิ่งเดียวที่เธอคิดได้ตอนนี้ก็คือ...ท่าทางเธอจะเจอปัญหาใหญ่เข้าแล้ว จะทำอย่างไรดีล่ะที่นี่

“ถ้าผมบอกว่า ไม่มีเงื่อนไข...”

“ไม่มีทางหรอก” ซัมเมอร์แย้งขึ้นทันที ก่อนจะขยายความอีกนิดว่า “ผู้รักษาดุลประโยชน์ที่เก่งกาจที่สุดเท่าที่วงการนี้มีมา คงไม่ทำอะไรง่ายๆ อย่างนั้นหรอกมังคะ”

แมสเซตค้อมศีรษะให้แกคำชมเกมประชดของซัมเมอร์เล็กน้อย ก่อนจะตอบว่า

“อาจจริงของคุณ ใช่ครับ พินัยกรรมนี้ไม่ได้มอบให้พวกคุณเปล่าๆ แต่มีข้อกำหนดสองสามข้อที่เจ้าของคฤหาสน์คนเดิมต้องการให้ทำ พวกคุณทั้งสี่จำเป็นต้องทำมันให้ลุล่วงไปภายในเวลาที่กำหนด เพื่อจะได้สิทธิ์ถือครองคฤหาสน์แห่งนี้อย่างสมบูรณ์แบบ”

“นั่นไง ว่าแล้วเชียว” ซัมเมอร์นึกเช่นเขี้ยวในใจ

“ข้อกำหนดที่ว่าคืออะไร” วินเทอร์ถามขึ้น

“ผมบอกได้แค่ข้อเดียว เพราะข้อที่เหลือจะบอกได้ก็ต่อเมื่อพวกคุณตกลงแล้วเท่านั้น”

“แล้วมันคือเงื่อนไขอะไรล่ะครับ” ออทัมน์ถามซ้ำ

“เข้ามาอยู่ที่นี่เป็นเวลา 1 ปี...ด้วยกัน”

“บ้าก้นใหญ่แล้ว” ชัมเมอร์ร้องเสียงดังอย่างหัวเสีย ‘การเข้ามาอยู่ที่นี่เป็นเรื่องสุดท้ายที่เธอคิดจะทำ แม้มันจะเป็นคุณหาสน์ที่ทุกคนใฝ่ฝันก็เถอะ’

“ด้วยกัน?” ออทัมน์ทวนเงื่อนไขสุดท้ายอย่างขឹងใจ

“ครับ...ด้วยกัน” แมสเซสยังเน้นคำพูดเดิม

“หมายความว่าพวกเราต้องเข้ามาอยู่ที่นี่ด้วยกันให้ครบหนึ่งปีใช่ไหมคะ?”

สปริงขยายความตามที่เธอเข้าใจ พร้อมกับกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องอย่างหวาดๆ เธอเคยอยู่แต่บ้านหลังเล็กๆ แค่มานั่งในห้องรับแขกซึ่งใหญ่กว่าบ้านเธอตั้งหลายเท่าก็น่าขนลุกพอแล้ว ไม่ต้องพูดถึงถ้าต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในคุณหาสน์ที่มีอาณาเขตกว้างยิ่งกับเมืองอย่างนี้เลย

“ฉันขอปฏิเสธ ขอสละสิทธิ์จากมรดกชิ้นนี้ค่ะ” ชัมเมอร์พูดพร้อมกับผุดลุกขึ้น แต่แล้วก็ต้องนั่งลง เมื่อวินเทอร์รั้งมือเธอเอาไว้โดยไม่ละสายตาดูจากใบหน้าแมสเซส ก่อนจะพูดขึ้นว่า

“จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าพวกเราปฏิเสธ”

แมสเซสเอนหลังพิงพนักเก้าอี้พร้อมกับยกขาขึ้นไขว่ห้างอย่างสบายใจ แล้วตอบว่า “ไม่มี ไม่มีบทลงโทษหรือค่าปรับอะไรมากไปกว่านี้ แค่เข้ามาอยู่...เท่านั้น”

วินเทอร์หรีตามองแมสเซสอย่างไม่ไว้ใจ อะไรทำให้เจ้าของพินัยกรรมตั้งเงื่อนไขแบบนี้ล่ะ เข้ามาอยู่ในคุณหาสน์ที่เต็มไปด้วยทรัพย์-

ลินมีค่ามหาศาลเป็นเวลาหนึ่งปี เพื่อแลกกับการมีสิทธิเหนือทรัพย์สินทั้งหมด ฟังดูเหมือนเป็นเงื่อนไขที่ให้ประโยชน์ผู้รับอย่างพวกเขามากไปหรือเปล่า ในวงการธุรกิจนี่คือเงื่อนไขที่น่ากลัวที่สุด เพราะมันดูดีมากเกินไป

ความเจ็บเข้าครอบคลุมห่วงรับแขกไปชั่วขณะ ทุกคนต่างนั่งคิดอย่างเงียบงันไปกับเงื่อนไขที่ดีเลิศและเหมือนไม่ซับซ้อน แต่อาจแฝงไว้ด้วยหลุมพรางบางอย่างที่มองไม่เห็น

“คุณรู้ใช่ไหมว่า สำหรับพวกเราเงินไม่ใช่สิ่งที่เข้ายวนใจอีกแล้ว”
ออกท์มันเอ่ยขึ้นในที่สุด

“ผมรู้ดี เพราะผมกำลังพูดกับบุคคลที่เป็นผู้ทรงอิทธิพลและมีชื่อเสียงติดอันดับมหาเศรษฐีของประเทศนี้ถึงสามคน” แมสเซสตอบยิ้มๆ

สปริงหันไปมองเพื่อนร่วมชะตากรรมจำเป็นของเธออีกครั้ง

‘แค่สามคนเท่านั้น แต่ถึงเราไม่รวย เราก็ไม่อยากมาอยู่ที่นั่นคนเดียวหรอก’ สปริงคิด

“แล้วคุณคิดว่า มีเหตุผลอื่นอีกไหม ที่จะทำให้พวกเรายอมรับข้อเสนอของพินัยกรรมประหลาดนี้” วินเทอร์ถามต่อ

แมสเซสส่ายหน้า “ไม่...คิดว่าไม่มี นอกเสียจากว่าคุณหาสน์หลังนี้จะมียะไรที่ดึงดูดใจพวกคุณได้มากกว่ามูลค่าของมัน”

“แล้วมันอะไรล่ะ” ซัมเมอร์ถามเสียงเยาะๆ สองมือยกขึ้นกอดอกแน่นอย่างไม่สบอารมณ์น้องชายที่ดูเหมือนจะสนใจข้อเสนอนี้มากกว่าจะเห็นด้วยกับเธอ

วินเทอร์ต้องคิดวางแผนอะไรบางอย่างอยู่แน่ๆ ไม่อย่างนั้นน้องชายของเธอจะไม่มีวันเล่นเกมยี่สิบคำถามโดยไม่จำเป็น แล้วก็นั่นแหละ ถ้าเมื่อไรที่วินเทอร์วางแผนอะไรอยู่ น้องชายของเธอก็จะตามจิกกัดไม่ปล่อยจนกว่าเขาจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

“ผมไม่รู้ มันเป็นเรื่องที่พวกคุณต้องหาคำตอบเอง เอาละ ผมมีนัดอีกที่ ขอตัวก่อนครับ พวกคุณสามารถเดินดูรอบๆ เพื่อหาข้อมูลประกอบการตัดสินใจได้ ส่วนผมต้องขอตัวก่อน” แมสเซสพูดขณะลุกขึ้นยืนแล้วขยับเสื้อสูทให้เข้าที่

“เรามีเวลาเท่าไรครับ” วินเทอร์ถาม ก่อนที่แมสเซสจะขยับเดินออกจากที่ที่เขาเป็นอยู่

“คุณให้เวลาเราคิดเท่าไร” วินเทอร์ถามซ้ำ

แมสเซสกวาดสายตาไปสบตาคนทั้งสี่ ก่อนจะตอบว่า “นำจดหมายของคุณมาที่นี้ก่อนวันที่ 22 ธันวาคม นั่นคือเวลาทั้งหมดที่พินัยกรรมกำหนดให้คุณมีเวลาพิจารณาข้อเสนอนี้ ผมจะรอพวกคุณจนถึงเที่ยงคืนของวันที่ 21 ธันวาคม หวังว่าจะได้พบพวกคุณครบทุกคน”

ปัง!

แมสเซสออกไปแล้ว แต่คนทั้งสี่ยังคงนั่งนิ่งกับที่ แล้วคนที่ทำลายความเงียบขึ้นก็คือ เด็กสาวที่ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวที่สุดนั่นเอง

“เอ่อ...ฉันชื่อสปริงคะ สปริง แกรนด์ฟิลด์”

“พวกเราแล้ว” ซัมเมอร์ตอบกลับเสียงนิ่ง

คนที่พยายามพูดเพื่อคลายบรรยากาศที่ตึงเครียดให้ลดลงถึงกับหน้าสลด เป็นเหตุให้คนปากร้ายจนเป็นนิสัยต้องพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง ด้วยเกรงคนจะหาว่าเธอรังแกเด็ก

“ฉันชื่อ ซัมเมอร์ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เช่นกันคะ ฉันว่าฉันเคยเห็นคุณที่ไหนสักแห่ง เราเคยเจอกันไหมคะ” สปริงถามพร้อมยิ้มอย่างดีใจที่อีกฝ่ายยอมคุยกับเธอ

“ไม่ แต่เธออาจเคยเห็นฉันตามสื่อละมั้ง ฉันเป็นนางแบบ”

สปริงเลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจ ก่อนจะพยักหน้าหงึกๆ เพราะอีก

ฝ่ายเป็นคนสวยจริงๆ ก็น่าจะเป็นนางแบบหรือดารายู่อรอก มิน่าถึงได้
คั่นหน้านัก

“ทำไมคุณซัมเมอร์ถึงไม่อยากอยู่ที่นั่นล่ะคะ”

“เธออยากอยู่หรือไงล่ะ บ้านผีสิงแบบนี้” ซัมเมอร์พูดพร้อมกับ
กวาดตามองไปรอบๆ อย่างสยอง

“พีไม่ใช่คนกลัวผีสักหน่อย”

คนที่ตกอยู่ในภวังค์ความคิดตัวเองเอ๋ยขึ้น หลังจากพบว่าเขาคง
ต้องใช้เวลามากกว่านี้ในการหาคำตอบจากข้อสงสัยที่เกิดขึ้นในวันนี้

ซัมเมอร์ตัวดีสายตาค้อนน้องชายนิดหน่อย ก่อนจะตอบว่า “ก็
แค่ไม่อยากเดินทางไกล ที่นี้ห่างจากตัวเมืองคาเลนเดย์ตั้งไกล เดินทาง
ก็ลำบาก”

วินเทอร์ยักไหล่กับเหตุผลของพี่สาว ความจริงก็ได้ไกลสัก
เท่าไร แล้วปกติพี่สาวเขาก็มีคนขับรถประจำตัวอยู่แล้ว จะกลัวลำบาก
เรื่องการเดินทางทำไม เหตุผลง่ายๆ ที่เธอไม่อยากมาอยู่ที่นี้ อาจเป็น
เพราะเธอมีความประทับใจที่ไม่ค่อยดีนักกับที่นี่ต่างหาก

“แล้วเธอล่ะ” ซัมเมอร์รีบเปลี่ยนเรื่อง ก่อนจะโดนน้องชายตัวดี
พูดวกมาเข้าเรื่องที่เธอไม่อยากนึกถึงที่สุด

“ฉันทำไมเธอคะ” สปริงถามงงๆ

“อ้าว! ก็เธอถามฉันว่า อยากอยู่ที่นี้ไหม ฉันก็ถามกลับบ้างไง ว่า
เธอล่ะ เธออยากอยู่ที่นี้หรือเปล่า”

“อ้อ...อ้อ ไม่รู้สิคะ ขึ้นชื่อว่าบ้าน ถ้าเป็นบ้านของฉัน ฉันก็อยาก
อยู่ แต่ที่นี่...ไม่ใช่บ้านของฉันนี่คะ” สปริงตอบด้วยน้ำเสียงปกติ แต่
ดวงตากลั้วเศร้าลงอย่างเห็นได้ชัด

ซัมเมอร์เห็นแล้วเลยไม่อยากซักต่อ แต่จากคำตอบที่ได้รับนี้
หญิงสาวก็รู้สึกกับเด็กสาวตรงหน้าดีขึ้นมานิดหน่อย อย่างน้อยเด็กคนนี้

ก็ดูจะเป็นคนไม่ค่อยเห็นแก่เงินเท่าไร ถ้าเป็นคนอื่น คงกระโจนรับข้อเสนอนี้ไปนานแล้วละมัง

‘เพราะไม่ใช่บ้านของตัวเองอย่างนั้นหรือ...เป็นเด็กที่น่าสนใจกว่าที่คิดนี่นา’ ซัมเมอร์คิด

“คุณคิดยังไงครับ คุณออตมันน์ คุณจะรับข้อเสนอใหม่” วินเทอร์เอ่ยเมื่อเห็นคนที่อายุมากที่สุดในห้องนั่งเฝ้ายามตลอด

ออตมันน์ไม่ตอบในทันที เขาเอื้อมไปหยิบจดหมายของเขาขึ้นมาสอดใส่กระเป๋า แล้วลุกขึ้นยืนพลางหันไปหาสปริง ก่อนจะถามว่า

“คุณสปริงจะติตรดมเข้าเมืองหรือเปล่า กวารรถเมลที่ขบวนต่อไปจะมาคงอีกเป็นชั่วโมง”

“คะ?...คะ ได้หรือคะ แล้วรู้ได้ยังไงคะว่าฉันมารถเมล” สปริงถามกลับแบบเอ๋อๆ

ออตมันน์ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย รวากับขำท่าทางเหลวหลอนนั้น แล้วย้ำว่า “ก็คุณเดินเข้ามานี่นา”

“อ้อ แหะๆ คะ ถ้าไม่รบกวนคุณเกินไป ขอติตรตไปลงตรงป้ายรถเมลต้นสายได้ไหมคะ” สปริงแยมยิ้มอย่างอายๆ ที่เธอปล่อยให้ตัวเบ้อเร่อออกมามีตัว

“ยินดีครับ” ออตมันน์รับคำ ก่อนจะหันมาสบตาวินเทอร์แล้วพูดว่า

“แล้วคุณล่ะครับ คิดยังไง”

วินเทอร์แยมยิ้มเล็กน้อยเหมือนทุกครั้งจนติดเป็นนิสัยไปแล้ว ก่อนจะตอบว่า “อยู่ระหว่างการพิจารณาครับ”

ออตมันน์พยักหน้ารับทราบคำตอบนั้น แล้วตอบกลับว่า “ผมก็เช่นกัน ลาละครับ”

พูดจบออตมันน์ก็ออกเดิน เป็นเหตุให้สปริงลุกขึ้นโค้งตัวให้

สองพี่น้องแบบเร็วๆ แล้วเร่งฝีเท้าตามออกไป

“นายคิดจะทำอะไร” ชัมเมอร์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง หลังจากทิ้งห้องเหลือแค่เธอสองคน

“พี่คิดว่าผมจะทำอะไรละ” วินเทอร์เอ่ยขณะเอนหลังแล้วพาดศีรษะไปกับพนักโซฟาพร้อมกับหลับตาลง

เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อรับรู้ถึงกลิ่นอายบางอย่างที่ทำให้หัวใจของเขาเต้นในจังหวะที่แปลกไป...ช่างเหมือนกับตอนที่เขากระโจนลงไปเล่นเกมธุรกิจใหม่ๆ ความเจ้าใจมันอยู่ที่ว่า สมอของเขากำลังหมุนอย่างรวดเร็วเพื่อค้นหาหนทางที่จะเอาชนะ ใช่ เขากำลังรู้สึกตื่นตึ่งกับเกมใหม่ที่วิ่งเข้ามาจนอย่างไม่ทันตั้งตัว

“นายกำลังจะตกลง” ชัมเมอร์ตอบอย่างรู้ทัน

พวกเธอสองพี่น้องเสียพบกับแม่ไปตั้งแต่เมื่อหกปีก่อน จึงเหลือกันอยู่แค่สองคน ดังนั้นหากวินเทอร์รู้จักชัมเมอร์มากกว่าใครๆ ชัมเมอร์ก็คือคนที่รู้จักวินเทอร์ที่สุดในโลกนี้

“แล้วพี่ละ”

“ไม่ ฉันไม่ชอบเล่นเกม” หญิงสาวตอบเสียงดังฟังชัด รวากับต้องการประกาศก้องให้คนทั้งโลกรู้ความในใจของเธอด้วย

วินเทอร์ลื้มตาขึ้น แล้วหันไปมองเสี้ยวหน้าของพี่สาว ก่อนจะถามขึ้นว่า “แล้วถ้าผมลงเล่นละ”

ชัมเมอร์หันมาสบดวงตาอันเปล่งประกายของน้องชายสุดที่รักของเธอ และจ้องนิ่งอยู่อย่างนั้นไปอีกหลายนาที รวากับกำลังวัดค่าความตั้งใจของอีกฝ่าย แล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ ขณะเอนตัวเอาหัวพาดขอบพนักโซฟามาชนกับหัวน้องชายคนเดียวของเธอ และตอบอย่างหมดทางโต้แย้งว่า

“งั้นพี่ก็จะเล่นกับนาย”